

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βασβολὸδ Κρεστὸβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Α. Schneegans : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Θωμᾶ Βαίλλεϋ Ἄλδριχ : Ἡ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ, Ἀμερικανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

15

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πλεμὸν διέτρεχε τὴν θάλασσαν παραπλέων τὴν ἀκτὴν.

Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ τῆς κινητῆς ἀμύνης ἦτο πολυσύνθετος καὶ ποικίλη.

Δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς ἓν εἶδος ἐργασίας. Οἱ εἰς αὐτὴν διοριζόμενοι ἀξιωματικοὶ ὀφείλουσαν νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν εὐφυΐαν καὶ μάθησιν.

Τὰ ἐπὶ τῶν τορπιλλῶν πειράματα ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ προγράμματος. Αἱ μηχαναὶ εἶνε τόσοι νέαι, τόσοι πρόσφατοι, ὥστε πάντοτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπενεχθῆ τελειοποιήσῃς τις εἰς αὐτάς. Μετὰ τινῶν ἡμερῶν πείραν ὁ Πλεμὸν ἐδέησε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ τορπίλλη καὶ τὸ τορπιλλοβόλον δὲν εἶχον τὸ μέλλον, ὅπερ ἐνθουσιώδεις τινὲς ἀρχικῶς ἀπέθηκάν αὐτοῖς. Ἀκόμη δὲν εἶχε σημάνει ὀριστικῶς ἡ τελευταία ὄρα τῶν μεγάλων πλοίων ἄλλως τε ἀμφίβολον εἶνε ἂν μέλλῃ ποτὲ νὰ σημάνῃ.

Οὕτως ἀπομονούμενος ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς κινήσεως ὁ ἀξιωματικὸς καθίστατο φιλόσοφος μᾶλλον ἢ ἐπιστήμων. Ὅσακις παρετήρει τοὺς ἀκινήτους ἐκείνους βράχους, τὰς ἀθραύστους στιβάδας, ἔνθα τὸ κύμα ἔρχεται καὶ θνήσκει, χωρὶς νὰ ὑπερβῇ οὐδὲ κατὰ μίαν γραμμὴν τὸ ταχθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως ὄριον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀναλογιζόμενος τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν :

— Καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τοιαῦτα ὅρια. Εἶνε ἐπιτετραμμένον αὐτῷ νὰ καταστρέφῃ, νὰ ἐπανζάνῃ τὰς ἀπαισίους αὐτοῦ δυνάμεις, νὰ ἐπινοῇ ἐφευρέσεις ὅπως συσσωρεύῃ θύματα ἄλλ' ἢ γενικὴ ἰσορροπία δὲν βλάπτεται ἐκ τούτου. Ὁ αὐτὸς νόμος διέπει πάντα τὰ ὄντα καὶ ἡ πρόδος, ἣτις φαίνεται ἐξαίρουσα εἰς σημεῖόν τι τὴν ὑπεροχὴν ἐνὸς μέρους τοῦ εἶδους ἐπὶ ζῆμιά τῶν ἄλλων, δὲν ἐξαντλεῖ τὴν πανταχοῦ διακεχυμένην ζωτικότητα, ὅπως ἡ πλήμμυρα ἢ ρίπτουσα εἰς τινὰ παραλίαν περισσότερο ὕδωρ δὲν ἐξαντλεῖ τὰ βᾶθη τοῦ Ὠκεανοῦ.

Καὶ ἐσυλλογίζετο τότε πόσον ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ τοῦ πολέμου, ἡ διαρκῶς μεταβαλλομένη, ἦτο ὀλέθριος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Αἱ ἐκδρομαὶ τοῦ ἔφερον αὐτὸν ἐνίοτε πολὺ μακρὰν εἰς τὴν ἀκτὴν, καθότι τὸ διαμέρισμα τοῦ Λοριὰν ἐπεκτείνεται μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λεῖγερως. Καθόσον δὲ ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ λιμένος ἐφαίνετο εἰς τὸν Πλεμὸν ὅτι νέος τις δεσμὸς τὸν συνεκράτει ἢ σθάνετο ἐαυτὸν ἀκατανικήτως προσελκόμενος εἰς τὴν ξηρὰν. Μήπως διότι ἡ γῆ τῆς Βρεττανίας, ἡ γεννέθλιός τοῦ γῆ, ἡ γῆ ἔνθα ἐκοιμῶντο τὸν τελευταῖον ὕπνον οἱ γονεῖς τοῦ εἶχε καταστῆ ὁ ὕστατος καὶ διακαέστατος τῶν πόθων τοῦ ;

Ἐνίοτε ὅτε μακρὰν ἐκ τοῦ πελάγους δὲν τὴν ἐβλεπε πλέον, ἡσθάνετο ἀκατανίκητον στενοχωρίαν. Τὰ παρὰ τὰς στενοπορίας νησιδία τὰ ξηρὰ καὶ γυμνὰ ἐφαίνοντο αὐτῷ ἀτερπῆ, ὡς τεμάχια ἀποσπασθέντα ἐκ τῆς στερεᾶς. Εὐθύς δὲ ὡς ἐπανάρχετο εἰς ταύτην, τὰ πάντα ἀνέκτων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γόητρον, θέλητρον ποιητικὸν ἀκαταπαύστως ἀνανεούμενον. Ἐκαστον ἄνθος, ἕκαστον σπάρτον, ἕκαστη βοτάνη, ἕκαστον βρῦον ἔκαμνεν ὥστε ν' ἀναθάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ αἰσθημα γλυκὺ, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν καὶ ἀπομάθει κατὰ τὴν θλιβεράν τοῦ νεότητα.

Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς τοῦ ὀπλοίαρχος ἀνέκραξε :

— Σήμερον δὲν ἀναγεννώμαι ; σήμερον δὲν ἀνακαλύπτω τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ φῶς ; Σήμερον δὲν ἀγαπῶ ; Διατί νὰ μὴ ἔχω πλέον τὴν μητέρα μου ; Ἐὰ τὴν ἐλάτρευον ἀκόμη καὶ ἴσως μετ' αὐτῆς ἤθελον ἀποτρέφει διὰ παντὸς τὰ ὄμματα ἀπὸ πάσης ἄλλης χαρᾶς ἐπιτετραμμένης ἢ μὴ.

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας τοῦ ἡ φωνὴ τοῦ, ἦν τοσάκις εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐξ Ἀσίας ἐπανόδου τοῦ ἐπανελάμβανεν αὐτῷ μετὰ ἡδέων ποικιλμάτων τόνου τὸν αἰῶμον ἐπιπῶδον τοῦ αἰωνίου ἔσματος : « Ἀγάπα, ἀγάπα ! τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαπῶσιν ».

Καὶ παρητεῖτο πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ βολιδосκοπῆ τὴν ἀβυσσον τῶν λογισμῶν τοῦ, ἀπὸ τοῦ νὰ κατέρχεται εἰς τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς τοῦ. Μία εἰκὼν, μία μόνη κατωπτρίζετο εἰς τὸ βλέμμα τοῦ, ἐξωραϊζομένη ἔτι μᾶλλον, ἐξιδανικευομένη ἐκ τῆς ἀποστάσεως τῆς εὐδαιμονίας, ἦν μόλις διείδε καὶ τῶν πικριῶν ἄς βραδέως ἀπέγεύθη.

Οἱ γινώσκοντες τὴν Βρεττανίαν καὶ τὴν τραχεῖαν ποιητικὴν κατασκευὴν τῆς χώρας αὐτῆς, γινώσκουσαν ὅτι οὐδαμοῦ τῆς Γαλλίας, ὅσον εἰς αὐτὴν, διεσώθη τόσοι ζωηρῶς ἡ ἐντύπωσις τῶν δοξασιῶν, ἄς αὐτὴ ἡ φύσις φαίνεται ἐπιβάλλουσα. Ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένων πεδιάδων καὶ τῶν λόφων τῆς, ἐπὶ τῶν βράχων καὶ τῶν ἀκτῶν φαίνονται ζῶντα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου ἀόρατα διὰ τὰ βέβηλα βλέμματα, ἀλλ' αἰσθητὰ εἰς τὴν ἐνδόμυχον ζωὴν, εἰς ὅλα τὰ μυθώδη ὄντα τῶν παραδόσεων.

Πᾶσα ὁμίχλη ὁμοιάζει πρὸς σινδόνα φάσματος ἐφ' ἧς ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ ἐπιρρίπτει τὸ φῶς τῆς, ὅπερ ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῶν βαρέων τάφων τῶν κοιμητηρίων.

Πρὸς τὴν Βρεττανίαν εἶχε στραφῆ πάσα ἡ στοργὴ τοῦ Πλεμὸν. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀφῆρετο βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ

συνήθους βίου, ἤρεσκετο νὰ βυθίζεται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην τῶν δημῶδων δοξασιῶν, νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν περικυκλούμενον ἀπὸ μελαγχολικῶν παραδόσεων.

Ἐνίοτε ἐν τῇ παραδόξῳ πάλῃ μεταξύ τῆς ζωικῆς αὐτοῦ ὀρμῆς, ἥτις ἤθελε νὰ ἐκχυθῆ ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ τῆς τρυφῆς, ἣν ἠσθάνετο ἐκ τῆς ἐκουσίας αὐτοῦ μονώσεως, κατελάμβανον αἴφνης ἑαυτὸν ὄνειροπολοῦντα σχέσεις μετ' ὄντων ὑπερφῶν, ἐξ ὧν εἶνε πλήρεις αἱ διηγήσεις τῶν ναυτῶν. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης τῆς βρετανικῆς χερσονήσου ἐπικρατεῖ ἀληθῆς συναυλία ἁσμάτων καὶ παραμυθίων, ἐν οἷς ἀναλλοιώτως πάντοτε φαίνονται οἱ νεκροὶ συνδεδεμένοι μετὰ τῶν ζώντων, αἱ μνηστὰὶ ἐπισκέπτονται τοὺς ἐραστὰς τῶν καθ' ὕπνου καὶ ὅσοι ἐχάθησαν εἰς τὸν Ὁκεανὸν προσέρχονται καὶ συνδιαλέγονται ἐρωτικῶς μετὰ τῶν νεανίδων τοῦ τόπου τῶν, ἐνῶ αὐταὶ περιστρέφουσι τὸν ῥόμβον τῶν.

Ὁ Πλεμὸν ἐβυθίζετο εἰς τὴν ἁρμονίαν ταύτην τὴν ἐπικεχυμένην εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ ἄφινε νὰ τὸν λιχνίζῃ τὸ πένθιμον αὐτῆς βαυκάλισμα. Ἐν Νικαίᾳ ἐκουσίως παρητήθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανιδῆ τὴν Λευκὴν. Νῦν ἐσυλλογίζεται μήπως ἡ Λευκὴ ἦτο καὶ αὐτὴ νεκρά, ὡς αἱ ἡρώιδες τῶν παραμυθίων καὶ μήπως θὰ ἤρχετο νύκτα τινὰ νὰ θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν του τὸν ἀρραβῶνα τῆς μνηστείας, ἥτις δὲν ἔχει ἐπαύριον.

Ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις περιεκαλύπτουσι βαθμηδὸν τὴν ψυχὴν δι' ἀτμοσφαιρας, εἰς ἣν αὐτὴ ἐπὶ τέλους συνειθίζεται. Ἀποτελοῦσι δι' αὐτὴν οἶονε δευτέραν φύσιν καὶ ἡ πραγματικότης, ἥτις ἔρχεται νὰ προσκρούσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὰς ἡμέρας ταύτας, φαίνεται πολλακίς ὀχληρὰ, ἀνυπόφορος.

Διὸ καὶ ὁ πλοίαρχος δυσαρέστως ἔβλεπε παρουσιαζομένης ἐκάστοτε τὰς περιστάσεις, αἵτινες τὸν ἀνεκάλουν διὰ τῆς βίας εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς φροντίδας του. Μία ἐπίσκεψις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν ἐγένετο πρόξενος ἐπιθεωρήσεων, πειρακτῶν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ ὑποδοχῶν ἐπισήμων, ἐξ ὧν ἠναγκάσθη ν' ἀποσπασθῆ ἐκ τῆς ἐρημικῆς μονοτονίας τῶν προσφιλῶν του ὄνειροπολήσεων.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομῆν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Ὡς πρὸς τὸ μέλλον.

— Κυρία, παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε ἀδείαν.

— Διὰ ποῦ;

— Ἔχω κάποια δουλειά . . .

— Τί δουλειά;

Ἡ Παλάσσα συνεστάλη.

— Γιὰ . . . γιὰ δική μου δουλειά . . . θὰ πάγω σὲ μιὰ φιληνάδα μου.

— Καὶ πότε σκέπτεσαι νὰ πάς;

— Ἐγώ; τώρα, ἂν μ' ἀφήσετε.

— Τώρα; ἐπηρώτησεν ἡ Λιουδμήλα καὶ ἐσκέπτετο. Ὅχι, τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ ἀφίσω· τὸ βράδυ ὅμως πῆγαινε, ἂν θέλῃς.

— Μμ . . . Τώρα ἔχω ἀνάγκην, κυρία . . . χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ πάγω τώρα.

— Εἶπα, τὸ βράδυ· ἀλλὰ λόγια δὲν ἔξερω.

Ἡ Παλάσσα κάτι ἤθελε νὰ εἶπῃ ἀκόμη, ἀλλ' ἐμποδίσθη, ἐκρέμασε τὰ χεῖλη καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

«Αὐτὰ τὰ κρυφομλήματα, τὰ γνεψίματα καὶ τὰ «τώρα» δὲν μοῦ καταρέσουν!», διελογίσθη ἡ Λιουδμήλα, «μὴ τύχη καὶ ἔχουν συνωμοσίαν ἐκεῖνος, αὐτὴ, καὶ ἡ κυρὰ μητέρα μου; . . . Αὐτὰ τὰ νεύματα πιθανῶς εἶνε συνθηματικά καὶ πιθανῶς, δὲν εἶνε τὰ πρῶτα, ἀλλως τε ἡ Παλάσσα δὲν θὰ τὰ ἐνόει ἀμέσως . . . Ὡστε ἔχουν συνεννοηθῆ πλέον . . . Ἀλλὰ ποῦ, κὶ διατί; . . . Ὅχι βέβαια διὰ τὰ μαῦρά της μάτια!

«Δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ διὰ τὰ χρήματα! ἐσέφθη ἡ Λιουδμήλα· ὅλαι αὐταὶ αἰκλωσταὶ εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιον κουδάρι· μίκα καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε δολογραφία!»

Ἡ Λιουδμήλα μετ' αὐστηρότητος κατέκρινεν ἑαυτὴν διὰ τὴν «ἐμπιστοσύνην» καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν της. Ἐνόησεν ἤδη ὅτι ὁ Βελτίστσεφ ἐπίτηδες ἔπαιζε μετ' αὐτὸ προμνησθὲν παιγνίδιον, ὅπως διὰ τῆς πλαστῆς ὑποταγῆς του ἀποκοιμίσῃ τὴν ἀγρυπνίαν της. Εἶδε πλέον ὅτι οὗτος ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ τούτου, ὅτι τὰ χρήματα τὰ κρατεῖ αὐτός, ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀμεριμνησίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην της προεἶδε τὴν ἔντεχνον αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς της δολογραφίαν· ἤδη κατενόησεν, ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης, πᾶσαν τὴν δολογραφίαν, ἀλλὰ πρὸς τί ἐνέχεται ἡ Παλάσσα; καὶ τί ἐστὶν ἡ Παλάσσα αὕτη καὶ ὅποιον διαδραματίζει πρόσωπον; Διὰ ποῖον σκοπὸν προσδιωρίσθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος Βασιλεβετιτς;

Εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Λιουδμήλας ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, μὴ ἄρα θέλει οὗτος, τῇ βοηθείᾳ τῆς ὑπηρετρίας, νὰ ἀπαλλαχθῆ αὐτῆς ἀποτελεσματικῶς; . . . Καὶ μήπως αὕτη αὕτη ἡ Παλάσσα δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐξηγορασμένη; καὶ μήπως δὲν εἰμπορεῖ νὰ ρίψῃ τι εἰς τὸ πρῶτον κυάθιον τείου, εἰς τὸ πρῶτον τεμάχιον φαγητοῦ; Ἀφοῦ αὐτός δὲν ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου του, θὰ συλλογισθῆ νὰ διαπράξῃ νέον ἔγκλημα; . . . Τοῦτο τώρα ἦτο ἀρκούντως εὐχερές· ἡ πρώτη δοκιμὴ ἀπέβη κατ' εὐχὴν, τὰ χρήματα εἶνε εἰς χεῖράς του, ἡ μαμὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος του, ἐρῶσα, μεμαγευμένη· αὐτὸς δέ, τί παραδόξον, δὲν μένει ἀπαθῆς καὶ διαμοιράζεται μετ' αὐτῆς μέρος τῶν χρημάτων τούτων, καὶ ἡ μαμὰ θὰ μείνῃ εὐχαριστημένη, ἡ μαμὰ θὰ σιγήσῃ . . .

Ἡ Λιουδμήλα ἔφριξε πρὸς στιγμὴν. Ἡ ταραχώδης αὕτη σκέψις εἶχε, κατ' αὐτὴν, πολλὴν τὴν πιθανότητα. «Δέον νὰ προφυλαχθῶ, δέον νὰ κατοπτεύω, δέον νὰ λάβω τὰ μέτρα μου!», ἀπεφάσισεν ἡ Λιουδμήλα.

Ἐν μέσῳ τοσοῦτον ταραχώδους ψυχικῆς καταστάσεως τῇ ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν ἡ ἰδέα, νὰ παραιτηθῆ τῶν χρημάτων, νὰ ἀφίση εἰς τὴν ἡσυχίαν του τὸν Βελτίστσεφ, ἐνὶ λόγῳ, νὰ καταπλήξῃ αὐτὸν διὰ τῆς μεγαλοφροσύνης της· ἀλλ' ἀμέσως κατέκρινεν ἑαυτὴν διὰ τὴν ἰδέαν ταύτην.

«Λίαν ἄκαιρος μεγαλοφροσύνη!», εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Λιουδμήλα. «Δικαίως οὗτος τότε θὰ μὲ περιγελάσῃ διὰ τὴν τοιαύτην μεγαλοφροσύνην μου . . . Ἀλλὰ μήπως ἐκτὸς τούτου, οὐδὲν ἄλλο μοὶ ἀπέμεινε πλέον;»

Τῇ ἐπῆλθε καὶ ἄλλη ἰδέα· νὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ Βελτίστσεφ εἰς ἀμοιβαίως διαπραγματεύσεις, τούτέστι νὰ τῷ πωλήσῃ εἰς καλὴν τιμὴν τὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα. Ἡ ἰδέα αὕτη τῇ ἐφαίνετο καταλληλοτέρα, διότι ἐθεμελιόυτο ἐπὶ μᾶλλον πρακτικοῦ ἐδάφους· ἀπέναντι αὐτῆς ἐξεγείρετο ἅπασα αὐτῆς ἡ ματαιόδοξος φιλαυτία, δι' ἣς τοσοῦτον δαψιλῶς ἦτο πεπορικισμένη ἡ Λιουδμήλα. «Πῶς! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, τὸ αἰσθημα τοῦτο— νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις—εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἠττάν σου· εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἀπὸ βασιλίσσης νὰ γεινῆς μεταπράτης· νὰ συμφιλιωθῶ διὰ τὰ χρήματα, τότε, ὅποτε ἠδυνάμην νὰ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἀνεξαιρέτως αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὴν ψυχὴν του, τὸ ὄνομά του καὶ ὅλα τὰ μέσα του! Αἱ διαπραγματεύσεις αὗται ἴσως θὰ εἶχον τὸν τόπον των τότε μόνον, ὅταν δὲν μοὶ ἔμενε πλέον οὐδὲν ὄπλον, ἀλλὰ μήπως ὅλα τὰ ὄπλα μοὶ ἔλειψαν; ὅλα ἐκτὸς τῶν ἐγγράφων τούτων; . . . Μπᾶ! ἐνόσω τὰ ἔγγραφα εἶνε εἰς χεῖράς μου, εἶνε ἰδικός μου! Θέλει νὰ μοῦ τ' ἀποσπάσῃ, νὰ τ' ἀποσπάσῃ τῇ βοηθείᾳ τῆς κορασιδος ταύτης, ἴσως τῇ βοηθείᾳ ἐγκλήματος· ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἐγὼ ἀμαχητὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσω! Θὰ πολεμήσω! Ὁ ἀγὼν δὲν ἐπερατώθη ἀκόμη, Πλάτων Βασιλεβετιτς!

Ἰδωμεν τίς ἔσται νικητής! Ἀλλὰ τότε προτιμότερον ἂν ἐγὼ δὲν νικήσω, οὐδ' ἄλλος τίς νὰ νικήσῃ!».

Ἡ Λιουδμήλα ἐπεπόθει λάμψιν, ἀλλ' οὐχὶ λάμψιν παλλακίδος, ἐπεπόθει πλοῦτον, ἀλλ' οὐχὶ πλοῦτον δημοσίας γυναικός, ἣν ἕκαστος θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δακτυλοδεικτῆ. Ἡσθάνετο ὅτι εἶχεν ἀνάγκην μεγάλου ὀνόματος, ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως, κοινωνικοῦ σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως. Αἱ ἔμφυτοι, οὕτως εἶπεν, παλλακίδες, φρονώδους φύσεως, αἰέποτε ἐπιδιώκουσι τὸ ἀντίθετον τοῦτο ἄκρον, διότι, μετὰ τῆς πρὸς τὰ χρήματα καὶ τὴν λάμψιν ἀπληστίας των ὑπάρχει πάντοτε ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ματαιόδοξος φιλαυτία, ἥτις ὡς ὑψιστον σκοπὸν αὐτῆς τίθησι νὰ διαλάμψῃ. νὰ γείνη τοῦ κόσμου καὶ ἀπαραιτήτως «καθὼς πρέπει» γυνή, εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁποίας νὰ σύρονται ἅπαντες οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου. Δὲν ἐψεύδετο αὕτη πρὸς τὸν Βελτίσσεφ, δὲν ὑπέσχετο μάτην, λέγουσα αὐτῷ, ὅτι θὰ εἶνε εἰς θέσιν παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ διατηρῆ εἰς σημεῖον ἀξιοπρεπὲς τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσιν του, ὅτι θὰ γείνη πρότυπον γυναικὸς τῆς ἐποχῆς μας ἡσθάνετο ἑαυτῇ ἀρκούσαν ἐνέργειαν καὶ ἰσχὺν διὰ πάντα ταῦτα, καὶ τώρα αἴφνης νὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν θέσιν μεταπράτιδος!...

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῇ φρικῶδες τι δι' αὐτήν.

«Πρέπει νὰ τὸν συντρίψω δι' οἰουδήτινος τρόπου! πρέπει νὰ τὸν ἐξαναγκάσω εἰς ἀνυπόκριτον, εἰς ἀπεριόριστον ὑποταγήν! Ἀλλὰ τίνοι τρόπῳ;... πῶς νὰ πράξω; Δέον νὰ περιπλέξω τὰ τελευταῖα νήματα τῆς δολοπλοκίας του, νὰ ἀποπλανήσω τῆς ὁδοῦ τὴν κορασίδα ταύτην... δέον νὰ ἀγωνισθῶ!...»

Ἡσθάνετο αὕτη ὅτι μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς δραστηριότητος της, μ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν της, μ' ὅλην τὴν ἀγρυπνον προσοχὴν καὶ ἐπαγρύπνησιν εἰς τὴν δολογραφίαν ταύτην θὰ δυνηθῆ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς, θὰ δυνηθῆ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ κυρίου σκοποῦ της, ἀλλ' ἀμέσως ἐπῆλθεν αὕτη νέα ἀμφιβολία, ἥτις ἄλλως τε δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Τῆ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι, ὑπανδρευομένη τὸν Βελτίσσεφ, οὕτως δυνατὸν νὰ θέλῃ πάντοτε καὶ νὰ προσπαθῆ, ὅπως ἀπαλλαγθῆ αὐτῆς, ὅτι ἡ δίψα τοῦ μεγάλου κέρδους καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας θέλει εἶσθε αὐτῷ αἰωνίως πρόσκομμα νὰ εἰρηνεύσῃ πρὸς τὴν μέλλουσαν θέσιν του, καὶ ὅτι, ἐνδεχόμενον τότε νὰ θελήσῃ νὰ τὴν ἐξαποστείλῃ εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. .

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐκφοβίσει αὐτήν, ἀλλ' ἐμβριθέστερον σκεφθεῖσα ἡ Λιουδμήλα κατέληξεν εἰς νέον συμπέρασμα, ἐπίστευεν εἰς τὸ κράτος τῆς ὠραιότητός της, εἰς τὴν γοητείαν τοῦ σώματός της· ἐκ πείρας ἐγίνωσκεν ἤδη μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐξετείνεται, σχετικῶς πρὸς τοῦτο, ἡ ἐπὶ τοῦ Βελτίσσεφ ἐπιρροή της, οὐδέποτε ἀκόμη οὗτος ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ χαρακτηρὰ ἐνώπιον τῆς πανισχύρου ταύτης ἀπατηλότητος· μέ-

χρις ἐσχάτων ἔτι, ἐν τῷ καλλυντηρίῳ αὐτῆς κατὰ μόνας μετ' αὐτοῦ διαμένουσα, μετεχειρίζετο αὐτὸν ὡς ἤθελεν· ἐν αὐτῷ ἔχανεν οὗτος τὴν θέλησίν του, τὴν σταθερότητά του, καθιστάμενος πειθήνιον βρέφος. Ἡ Λιουδμήλα ἐγνώριζε πάντα ταῦτα καὶ διὰ τοῦτο ἀπάσας αὐτῆς τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος συζυγικοῦ βίου ἐλπίδας ἀνέθετεν εἰς τὴν ἐπαγωγὸν δύναμιν τῆς γυναικείας αὐτῆς γοητείας. Ἀπεφάσισεν ὥστε, ὑπανδρευομένη, ὄφειλεν ἐν μέτρῳ καὶ πάντοτε, ἀλλὰ λεπτῶς, νὰ διεγείρῃ καὶ ἐξερεθίσῃ τὰ αἰσθητικὰ ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, σπανίως ἰκανοποιούσα αὐτά, ὅπως ἦνε πάντοτε ἐπ' ἀπειρον ἐπιθυμητή, ὅπως πᾶσα θωπεία αὐτῆς τῷ φαίνεται εὐδαιμονία καὶ ὑψίστη ἀμοιβή· ἐφρόνετο ὅτι τὴν τακτικὴν ταύτην ὄφειλε νὰ διατηρῆ μέχρις ὅτου ἐκεῖνος καταστῆ ὑποχείριος εἰς τὰς θελήσεις της, μέχρις ὅτου τὸ καλλυντήριον αὐτῆς ὑπερμαχήσῃ τῶν πρὸς πλουτισμὸν ἀρπακτικῶν ὁρμῶν του, μέχρις ὅτου δὲν ὑποταχθῆ εἰς τὴν θέσιν, ἥτις, κατὰ τὰ σχέδιά της, προῦρισται αὐτῷ ἐν ἀπωτέρω μέλλοντι.

Ἡ Λιουδμήλα ἐγνώριζεν, ὅτι ὡς γυνή, δύναται καὶ ἐπομένως ὄφειλε νὰ ἐπιτύχῃ τοιοῦτου εἶδους θρίαμβον.

ΙΕ'

«Διεσπάζθη».

Καθ' ὁδόν, ὁ Βελτίσσεφ εἰσῆλθε παρὰ τινι κλειθροπώλῃ καὶ ἠγόρασε παρ' αὐτοῦ συλλογὴν διαφόρου σχήματος καὶ μεγέθους ἀντικειδῶν.

Ὁ χρόνος ἦτο δι' αὐτὸν πολύτιμος. Ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν Παλάσσαν· ἀλλ' αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ ἡ θαλαμηπόλος δὲν ἐνεφανίζετο. Ὁ Πλάτων ἐδοκίμαζεν ὀργίλον καὶ ἀνιαρὸν αἰσθημα παρεμφερὲς πρὸς ἀπελπισίαν, καὶ τὸ αἰσθημα τοῦτο ἀνὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν ἀνεγεννᾶτο καὶ ἠῤῥεξε. Μικροῦ δεῖν ὠλόλυζεν ἐξ ἀνυπονησίας καὶ ἀθυμίας.

Ἐπὶ τέλους τὴν ἐνάτην ἐσπερινὴν ὥραν ἐνεφανίσθη αὕτη.

— Τί μοῦ ἔκαμες ἐσὺ! Σὲ περιμένω ὅλημέρα! ἐφώνησεν ὁρμῶν πρὸς αὐτὴν ὁ Βελτίσσεφ.

Ἡ κορασίς ἐξήγησεν ὅτι ἡ κυρία πρὸ τῆς ὥρας ταύτης δὲν τῆ ἔδιδε τὴν ἀδειαν, καὶ τώρα δὲ τὴν ἀφῆκε μόνον, διότι καὶ ἐκεῖνη ἐξῆλθε συγχρόνως μετ' αὐτῆς.

— Ποῦ ἐπῆγε; μετὰ ζωηρότητος ἠρώτησεν ὁ Πλάτων.

— Νομίζω, πῶς εἶπε πῶς πηγαίνει 'ς τῆς μητέρας της.

«Ἄ, τόσον τὸ καλλίτερον! ὥστε δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάω! Γρηγορώτερα!», ἀπεφάσισεν ἐνδομύχως καὶ διὰ μιᾶς ἀπέταθη πρὸς τὴν κορασίδα:

— Ἄκουσ' ἐδῶ, Παλάσσα! τώρα σὺ χρεωστεῖς νὰ μοῦ κάμῃς τὴν μεγαλειότεραν ἐκδούλευσιν, διὰ τὴν ὁποίαν ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, καὶ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ· μόνον νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Γιὰ τέτοιον καλὸν κύριον, 'σάν καὶ

σᾶς, ἐγὼ εἶμαι πάντοτε πρόθυμη, εἶπεν ἀκιστικῶς ἡ Παλάσσα.

— Δὲν θὰ μὲ προδώσῃς;

— Καλὲ τί λόγια 'ν' αὐτὰ ποῦ λέτε...

— Ἄκουσε λοιπὸν· ἡ κυρία σου ἔχει κάτι γράμματα... σὺ καταλαβαίνεις τί γράμματα... ἂν ἠμπορούσα, ἔστω καὶ ἓνα, νὰ ἀποκτήσω, θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐνοχοποιήσω, καὶ τότε, ἔχε γεῖά, Λιουδμήλα Σεργέεβνα! Βοήθησέ μου νὰ τὸ κάμω!

Ἡ κορασίς εὐρίσκουσα δυσκολίαν ἀνέσπασε τοὺς ὄμους.

— Καὶ πῶς ἐγὼ εἴμπορῶ νὰ τὸ κάμω!...

— Εἴμπορεῖς, εἴμπορεῖς! Τὸ 'ξεύρω ἐγὼ! Σὺ, παραδείγματος χάριν, γνωρίζεις ποῦ ἔχει κρυμμένα τὰ χαρτιά της.

— Τὰ χαρτιά της, κατὰ τὴν συνήθειαν, θὰ τὰ ἔχει ἢ εἰς τὸ γραφεῖό της ἢ εἰς ἓνα κουτί ἀπὸ μαῦρο ξύλο, ἢ ἀκόμη καὶ 'ς τὸν κρυψῶνα.

— Μόνον εἰς αὐτὰ τὰ τρία μέρη;

— Ἔτσι θαρρῶ.

— Ἄκουσε λοιπὸν τί θέλω, ὅσον εἴμπορεῖς τὸ ταχύτερον, σήμερον μάλιστα, νὰ κατορθώσῃς νὰ πάρῃς ὅλα ἐν γένει τὰ χαρτιά της, ὅ,τι καὶ ἂν ἔχη, καὶ 'ς τὸ φτερό νὰ τὰ φέρῃς ἐδῶ, κ' ἐγὼ πλέον ἔπειτα τὰ βλέπω καὶ ζητῶ ὅ,τι μοῦ χρειάζεται.

— Τί 'ν' αὐτά, καλέ, ποῦ λέτε! εἶπε χειρονομοῦσα ἡ Παλάσσα· αὐτὸ θὰ εἶπῃ πῶς πρέπει νὰ κλέψω.

— Τί θὰ εἶπῃ νὰ κλέψῃς, ἀφοῦ ὕστερα πάλιν θὰ τὰ βάλῃς εἰς τὴν θέσιν των!

— Καὶ ἂν, ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ, μὲ πιάσῃ ἡ κυρία, τότε τί ἔχω νὰ πάθω;...

— Ὅσο δι' αὐτὸ ἐγὼ ἔχω ἓνα ἀσφαλὲς μέσον! ἐπρότεινε καταπραύνων αὐτὴν ὁ Βελτίσσεφ, καὶ πλησιάζας πρὸς ἐρμάριόν τι, ἐν ᾧ μεταξὺ ἄλλων ὑπῆρχε καὶ πρόχειρον φαρμακεῖον, ἔλαβε φιαλίδιον μορφίνης. Δὲν τῆς βάζεις νομίζω κάθε βράδυ ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι ἓνα ποτήρι νερό; ἠρώτησεν οὗτος.

— Πάντοτε.

— Καὶ τὸ πίνει πάντοτε;

— Πάντοτε, ὅταν πλαγιαίζει πίνει ὅσο ἔχει ἐκεῖ, καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη πίνει· γιὰ τοῦτο ἐγὼ γεμίζω καὶ τὴν ποτιλίτσα καὶ τὴν βάζω πάντοτε κοντὰ της.

— Πάρε λοιπὸν αὐταῖς τῆς στάλας, εὐρὲ κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρηθῆς, χύσε ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν μισὴ ποτιλίτσα εἰς τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ, καταλαμβάνεις;

Ἡ κορασίς μετὰ δισταγμοῦ, τρόμου καὶ ἐκπλήξεως ἐθεώρησε τὸν Βελτίσσεφ.

— Ὅχι, 'ς αὐτὸ δὲν ἔρχομαι, ὑπέλαβεν αὕτη δι' ἐξησθημένης φωνῆς· γι' αὐτὰ τὰ πράγματα πηγαίνει κανεὶς 'ς τὸ κάτεργο.

— Παλαβή, καὶ μήπως αὐτὸ εἶνε φαρμάκι; ἐγέλασεν ὁ Πλάτων· αὐτὸ δὲν εἶνε παρὰ ὑπνωτικόν, καὶ διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω κῦτταξ' ἐδῶ.

Ἐξεπωμάτισε τὸ φιαλίδιον, ἔχυσεν ἐπὶ

τῆς γλώσσης του δύο-τρεις σταγόνας και τὰς κατέπιεν.

— Μήπως νομίζεις πῶς ἔχω ὄρεξιν νὰ σὲ στείλω 'ς τὸ κακουργοδικεῖον; ἐξηκολούθησεν οὗτος· και τί ἀνάγκην ἔχω νὰ θανατώσω, ἔστω ἀκόμη και τὴν κυρίαν σου;... Ἐγὼ σοῦ δίδω ὑπνωτικό, διὰ νὰ εἰμπορέσης μὲ περισσοτέραν ἡσυχία και ἀσφάλεια νὰ κάμης τὴν δουλειά σου· καταλαμβάνεις;... Ἄν πιῆ, ἔστω και τρεῖς τέσσαραις γουλιαίς, αὐταῖς εἶνε ἀρκεταῖς νὰ τῆς φέρουν τὸν δυνατώτερον ὕπνο, διὰ τέσσαρες ὥραις, και σὺ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἀνοίγεις προσεκτικὰ τὰ συρτάρια της και πέρνεις τὰ ἔγγραφα της... Ἐγὼ θὰ περιμένω και ἕως τὸ πρῶτ' ἀκόμη ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μαγειρειοῦ· ἐκεῖ σὺ θὰ μοῦ τὰ φέρῃς.

— Και ἂν ἐξυπνήσῃ; μετὰ περισκέψεως ἠρώτησεν ἡ Παλάσσα.

— Δὲν θὰ ξυπνήσῃ, ἀκουσε ποῦ σοῦ λέγω! πρέπει μόνον νὰ καιροφυλακτῆσῃς! κατέπειθεν ὁ Βελτίστσεφ. Μίαν ὥραν ἀφροῦ τὸ πιῆ και ὕστερα πήγαινε ἐλεύθερα εἰς τὸ δωμάτιόν της και κάμε τὴν δουλειά σου.

Ἡ Παλάσσα περιέπεσεν εἰς διαλογισμούς.

— Και πῶς θὰ κάμω τὴν δουλειά μου, ἀφοῦ ὅλα της τὰ κλειδιὰ τὰ ἔχει μέσα εἰς τὸ πορτμονέ της, κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο κρυμμένα; παρετήρησεν αὐτή.

Ἄν Βελτίστσεφ ἔλαβε δέσμη κλειδῶν.

— Μὲ αὐτὰ! ἐπρότεινε οὗτος.

— Τί εἶνε αὐτὰ; ἀντικλειδία; Ὁ Θεὸς φυλάξοι! Γιὰ τὸν κόσμον ὅλον δὲν τὸ κάνω, ἠρνεῖτο ἔντρομος ἡ Παλάσσα· μήπως εἶμαι καμμιά κλέφτρα νὰ κρατῶ ἀντικλειδία;... Τί 'ν' αὐτὸ ποῦ λέτε, Πλάτων Βασιλεβετιτς!... Μὲ προσβάλλετε! Ἐγὼ τέτοια πράξι ποτὲ δὲν θὰ τὴν κάμω!... Ὅχι· κάμετε ὁ ἴδιος ὅπως 'ξεύρετε, ἐγὼ ὅμως εἰς αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω!

Ἄν Βελτίστσεφ μετὰ ζέσεως ἀνέλαβε νὰ καταπέισῃ αὐτήν, ὅτι τοῦτο ποσῶς δὲν εἶνε κλοπή, ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον, ὅτι πάντοτε δύναται οὗτος νὰ τὴν προφυλάξῃ και τὴν υπερασπίσῃ, ἀλλ' ἡ κορασίς ἐπέμενε και ἦτο ἀμετάπειστος.

— Ὅχι, Πλάτων Βασιλεβετιτς, ὅπως θέλετε, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ κάμω τοῦτο μὲ κανένα τρόπο! Γι' αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ μὲ βάλουν 'στὴ φυλακή, και ἐβγαίνοντας ἀπ' τὴ φυλακή χάνω ὅλη τὴν τιμὴ μου, και θέσι καλὴ πουθενὰ δὲν θαῦρω πειὰ, γιατί ποιά ἀφεντικὰ θὰ μὲ δεχθοῦν μὲ τὸ συστατικὸ τῆς φυλακῆς;.. Κ' ἐγὼ δὲν τὸ δέχομαι, και σὰς, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ τὸ κάμετε!

Ἄν Βελτίστσεφ ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ διὰ γενναιοτέρου δελέατος. Ἦνοιξε τὸ ταμεῖόν του, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ σακκίδιον και ἔχυσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Παλάσσας, σωρὸν λαμποβολούντων φλωρίων.

— Ἐδῶ εἶνε χίλια ρούβλια, αὐτὰ εἶνε διὰ προπληρωμὴν! εἶπεν οὗτος ὠθῶν διὰ

τῆς χειρὸς πρὸς τὴν κορασίδα τὸ χρυσίον του· κατόρθωσες τὴ δουλειά, θὰ λάβῃς ἀκόμη τὰ διπλά!... Δέξου, Παλάσσα, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω!

Τὸ δέλεαρ ἦτο μέγα, ἀλλ' ἡ κορασίς ἠρνήθη.

— Ὅχι, Πλάτων Βασιλεβετιτς! μετ' ἀποφάσεως εἶπεν αὐτὴ· δὲν μὲ συγχίζετε οὔτε μὲ τὰ λόγια σας, οὔτε μὲ τὰ χρήματά σας! Τίποτε δὲν θέλω ἀπὸ λόγου σας! Ἀφήσατέ με καλλίτερα νὰ πάγω 'στὸ σπῆτι, γιατί ἐγὼ μὲ κανένα τρόπο δὲν δέχομαι!... Δὲν θὰ σὰς καταδώσω· κάμετε ὅπως 'ξεύρετε, κ' ἐμένα μὴ μ' ἀνακατεύετε!

Ἄν Βελτίστσεφ ἐν σφοδρᾷ ἀγανακτήσῃ ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς τοὺς γρόνθους του.

— Ἄχ! ἐσὺ φόνισσα! τί μοῦ κάνεις! Τὸ 'ξεύρεις πῶς μὲ θανατόνεις, μὲ θανατόνεις! ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐψιθύρισε οὗτος διὰ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων του, και ὡς ἐξησθενημένος ἐρρίφθη ἀδρανῆς ἐπὶ ἐδράνου και ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς.

Παρήλθε στιγμὴ βαθυτάτης και ἀδιαλείπτου σιγῆς. Αἴφνης ἀνεσκήρτησεν οὗτος τῆς θέσεώς του, ὡσεὶ ἐνεπνεύσθη ἀκαριαίως ὑπὸ νέας σκέψεως.

— Λοιπὸν διόλου δὲν συγκατατίθεσαι εἰς τοῦτο; ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὴν κορασίδα. Καλὰ λοιπὸν, ὡστε ἄς τὴν ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ιδέαν! θὰ μὲ βοηθήσῃς ὅμως νὰ κάμωμεν ἐν ἄλλο πρᾶγμα! Αὐτὸ πειὰ δὲν εἶνε τίποτε και σένα δὲν θὰ σοῦ δώσῃ κόπο! Εἶπες πῶς ἡ Λευοδμήλα τώρα δὲν εἶνε 'στὸ σπῆτι;

— Ἐπῆγε 'ς τῆς μητέρας της.

— Καλὰ. Πηγαίνομεν τώρα μαζὺ και και ἐνόσφ αὐτὴ λείπει, ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ κυττάξω ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Σὺ μοναχὰ θὰ κλείσῃς τὴν θύρα, και τῆς εἰσόδου, και τοῦ μαγειρειοῦ, και ὅποιος κ' ἂν κτυπήσῃ, ἔστω και αὐτὴ ἡ κυρία σου, ἔστω και ἡ ἀστυνομία, νὰ μὴν ἀνοίξῃς μεχρισότου τελειώσω. Ἐγὼ δὲν θ' ἀργήσω, και τότε μετ' ἐβγαίνομεν ἢ ἀπὸ τὴν ἐμπροσθινὴν θύρα, ἢ ἀπὸ τοῦ μαγειρειοῦ και μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπιστρέφεις, ὡς νὰ μὴν ἦτο τίποτε.

Ἡ Παλάσσα ἴστατο σιωπῶσα ἐν ἀναποφασίστῳ ἀμφιβολίᾳ.

— Παλάσσα! Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω! καταπειστικῶς κινῶν τὴν χεῖρά της, ἐντεταμένως ἰκέτευεν ὁ Βελτίστσεφ· ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, πάρε αὐτὰ τὰ φλωριά, ἀλλὰ πᾶμε ἀμέσως!... Πᾶμε γιατί ἔμπορεῖ νὰ προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ!... Πᾶμε, ἀναθεματισμένη, σοῦ λέγω!

Και σχεδὸν διὰ τῆς βίας ἔσυρεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν θύραν.

Ἄν Βελτίστσεφ ἐπέταξε αὐτὸν διὰ τῆς μηλωτῆς του και ἦνοιξε τὴν θύραν.

Ἄν Βελτίστσεφ ἐπάτησε τὸν οὐδὸν, ἀλλ' αἴφνης ὀπισθοχώρησεν ἐν ἀφῶνφ και συγκεχυμένη φρίκη.

Ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος αὐτοῦ ἴστατο ἡ Λευοδμήλα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Πέραν τῆς ἐκκλησίας, δὲν ὑπῆρχον ἄλλαι οἰκοδομαί, ἐπομένως, ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ Ἐκαρτ, ἔστη και ρεμβάζων ἐθαύμαζε τὴν περικυκλούσαν αὐτὸν τοποθεσίαν. Ἀντικρὺ του, διὰ μέσου τῶν δύο ἀποκρήμων κατωφερειῶν τῶν βράχων, τῶν σχηματιζόντων τὴν κλιτὸν τῆς Βαδιάτσας, ἐφαίνετο ἡ Μεσσήνη και ἡ πρὸ αὐτῆς ἡρεμος θάλασσα μέχρι τῆς παραλίας τοῦ Μιλιάτσου· πλαγίως ἤδη ἔρριπτεν ὁ δῦν ἥλιος τὰς ἀκτῖνας του ἐπὶ τῆς σιωπηλῆς κλιτύς, διαγραφούσης ὑπερμεγέθη τὴν σκιὰν τοῦ ἐνός τῶν βράχων.

Ἄν διὰ τῶν παλυαρίθμων ὁπῶν τῆς στέγης τῆς παναρχαίου ἐκείνης ἐκκλησίας εἰσβάλλων ἄνεμος ἐκίνοι ἀενάως τὸν μόνον ἐν αὐτῇ λύχνον, ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς κορυφῆς δι' ἐσκωριασμένης ἀλύσεως· τὸ δὲ ἀσθενὲς και πάλλον φῶς του, μόνον μαρτύριον ἀνθρωπίνης ἐν αὐτῇ ὑπάρξεως, ἀφῆκε νὰ διακρίνη τις, διὰ μέσου τοῦ κυριαρχοῦντος ἤδη σκότους, ἀρχαίους διὰ χλόης κεκαλυμμένους νορμανδικούς σταυρούς και ἄλλα ἀναθήματα, μάρτυρας τοῦ παλαιοῦ αὐτῆς μεγαλείου.

Ἄφ' οὗ ὁ Ἐκαρτ ἔδεσε στερεῶς εἰς τι τῶν παραθύρων τοῦ ναοῦ τὸν ἵππον του, μετέβη εἰς τὰ πλάγια τοῦ ναοῦ, ὅπου ἔκειτο τὸ σχετικῶς περιποιημένον κελίον, και ἔθεσε τὴν χεῖρα παρὰ τὸ στόμα.

— Φρὰ Σερραφίνο! ἐκραύγασε, γιὰ κύτταξε μὴν ἔχῃ 'ς τὸ ὑπόγειο καμμιά στάλα κρασί· ἔχω δύο ὥρες ποῦ εἶμαι καθάλλα και διψῶ.

Πρὸς στιγμὴν οὐδὲν ἐκεῖ ἐπάνω ἐδεῖκνε σημεῖα ζωῆς· ἐπὶ τέλους ὅμως ἔξ ἐνός τῶν ἐπιμήκων παραθύρων ἐπρόβαλλεν, ἀργὰ και μετὰ προφυλάξεως, μοναχός τις—ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ οὕτω τὸ ἐν ταῖς πολλαῖς πτυχαῖς τοῦ ράσου του κεκαλυμμένον ἀνθρωπάριον, ρυτιδῶδες μὲ γρυπὴν ἠκρωτηριασμένην ρίνα και κάθετον σχεδὸν στόμα, ἄνευ ὀδόντων—μὲ βλέμμα τόσον καλοκάγαθον και παιδικόν, ὡστε ταχέως ἐμάντευέ τις ὅτι ὁ κάτοχός του ἦτο ἀνθρωπος μὴ δυνάμενος οὔτε μυῖαν νὰ φονεύσῃ:

— Πολὺ καλὰ γνωρίζετε, κύριε λοχαγέ, τῷ ἀπῆντησε μὲ τὴν ἔρρινον ἀσθενῆ φωνὴν του, ὅτι εἶμαι ἕνα ἀπὸ τὰ πτωχότερα μοναστηροπόντικα.

— Ναί! Ναί! ἀλλὰ γνωρίζω ἐπίσης πῶς ἔχεις κ' ἕνα μικρὸ βαρελάκι ἀπὸ τὸ καλὸ ποῦ κερνᾷς τὸν παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται κάθε Κυριακὴ και λειτουργεῖ! ἔ!

Διστάζων, ὁ μοναχὸς ἐξήταξε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ἐκαρτ· φαίνεται ὅμως ὅτι ἐξήγαγεν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, διότι νεύσας πρὸς αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ κελίου, ἠφανίσθη μετ' ὀλίγον ὅμως πάλιν ἠκούσθη ἡ φωνὴ του, ἥτις τὸν ἐκραξε νὰ ἀνέλθῃ.

Ἄφ' οὗ ὁ Ἐκαρτ ἐκάθισε παρὰ σεσαρωμένην τράπεζαν, ἀπέναντι τοῦ μοναχοῦ, ὅστις εἶχε κομίσει φιάλην παλαιοῦ οἴνου τῆς Αἴτνης, ἐσκέφθη πῶς νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν καὶ νὰ ὤφρηθητῆ ἐκ τῆς ἐπιπέφως τοῦ ταύτης.

— Καὶ εἶναι παπᾶδες, οἱ ὅποιοι ἀπορρασιζοῦν νὰ ἔλθουν ἔς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν νὰ λειτουργήσουν; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἄ! κύριε λοχαγέ, δὲν ἤμεθα δὲ καὶ τόσον ἐρημοὶ ὑπάρχουν καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ τριγύρω εἰς τὰς ἐπαύλους.

— Εἰς τὰς ἐπαύλους; ἠρώτησεν πάλιν προσπειούμενος ἀγνοίαν, ἔχετε λοιπὸν πλησίον ἐπαύλους, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦνται;

— Πῶς ὄχι! ἀπήντησεν ὁ μοναχὸς προσβληθεὶς ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ του· καὶ ἤρχισεν ἀπαριθμῶν τοὺς κατοικοῦντας· ἐλησμόνησεν ὅμως νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ρωμαίου· προσέθεσεν ὅμως ἐνθυμηθεὶς φαίνεται κατόπιν.

— Εἶναι καὶ ἓνας Ρωμαῖος, ἀλλὰ δὲν εἶναι τώρα ἔδῳ, πάντοτε σχεδὸν λείπει.

— Ρωμαῖος, εἶπες; τὸν γνωρίζεις αὐτόν;

— Ἀκοῦς λέγει! καὶ ποῖος δὲν με γνωρίζει ἐμέ· εἶμαι διορισμένος ἀπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον. Ἄχ! τί τραῦθ, ὁ δυστυχῆς, ὅταν μάλιστα φουσκόνῃ, ἐν καιρῷ βροχῆς καὶ τρικυμίας, αὐτὸς ὁ χεῖμαρρος, πλησίον τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος διέρχεται τὴν κλιτύν. Ὡ πολλὸν δὲν θὰ βαστάξει ἀκόμη, κάποτε θὰ τὴν συνεπάρῃ. Ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς παπᾶδες ποῦ ἔρχονται, πολλοὶ γνωρίζουν καλὰ τὸν Ρωμαῖο. — Τὸ σπῆτι του εἶναι τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὁ ἴδιος εἶναι καλὸς καὶ φρόνιμος νοικοκύρης. Ὡ, οἱ παπᾶδες τοὺς γνωρίζουνε ὅλους ἐδῶ, πρὸ πάντων τὸν Σάντι δὲ Πασκουάλο, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ μίση ὠραία κόρη... Ἐξέυρετε δὲ πῶς καλαρέσει εἰς τοὺς παπᾶδες ἢ συντροφιά τῶν γυναικῶν.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἀνέβλεψε γελῶν πρὸς τὸν Ἐκαρτ.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶναι ἡ κόρη του;

— Ἄχ, ὠραῖο κορίτσι, ἐξοχώτατε, θὰ τὸ γνωρίζετε, ἀναμφιβόλως, μόλις εἶναι δεκαοκτὼ χρόνων. Ἐρχεται συχνὰ μὲ τὸν πατέρα τῆς ἔς τὴν ἐκκλησίαν.

— Γνωρίζει ὁ πατέρας τῆς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Πράου;

— Ναί, ναί! ἀκριβῶς· λέγουν μάλιστα ὅτι τοὺς ἐπώλησε κατ' αὐτὰς τὸ λάδι τοὺς καὶ κᾶτι πορτοκάλια καὶ ἐκέρδισε ὄχι ὀλίγα.

Ὁ Ἐκαρτ ἔμεινε λίαν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, διότι, κατὰ τὴν ἰδέαν του, ἐπέτυχεν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιπέφως του, ὡς ἐκ τούτου, καὶ ἵνα μὴ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν εἰς τὸν μοναχόν, δυνήθη δὲ νὰ τῷ χρησιμεύσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι περιστάσεως τυχοῦσης, τεχνικῶς περιέστρεψε τὴν ὁμιλίαν εἰς ἀδιάφορα ὅλως ζητήματα, μέχρις ὅτου, ἀποχαιρέτισας τὸν μοναχόν, ἵππευσε καὶ περιχαρῆς διηυθύνθη εἰς Μεσσήνην.

Ἡ Φελιστίτα ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμ-

ματος τὸν ἀναχωροῦντα ἐρωμένον, ὅστις δι' ἀσφαλοῦς καὶ πεπειραμένης χειρὸς διηύθυνεν τὸν ἵππον του ἐπὶ τοῦ ἐπικυνδύνου παρὰ τὸν χεῖμαρρον μονοπατίου, ὅτε μὲν κάμπτων ἀκροσφαλῶς μεγάλας πέτρας, ὅτε δὲ ἐλαφρῶς πηδῶν παρεμπιπτοντας χάνδακας. Πρὸ πολλοῦ εἶχον κρυφθῆ ὀπισθεν τῶν πρώτων οἰκιῶν τῆς Μεσσήνης, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα τῆς ἔμενε προσηλωμένον πρὸς τὴν διεύθυνσιν του· βαθύτερον δὲ ἢ ἄλλοτε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὴν θεσπεσίαν ἐκείνην ἐλπίδα, ἣν τόσον ἰσχυρὰν χαρίζει εἰς τὴν νεότητά ὁ πρώτος ἔρω.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐκαρτ ματαίως ἐπεχείρει νὰ κοιμηθῆ· διηνεκῶς ἡ φαντασία του ἀνέπλαττε τὸ πλάνον βλέμμα τῆς ἀγνώστου του. Τὰ ἴχνη τῆς τὰ εἶχεν ἐπανεύρει, θὰ τὰ ἠκολούθει δὲ μέχρις ὅτου ἤθελεν ἀνακαλύψει τὸ περιπόθητον ἐκεῖνον πλάσμα... αὔριον ἴσως... αὔριον; Ἀλλὰ μήπως τὸν κατέλαβεν ἤδη ὁ ὕπνος; διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὡς εἰ πετῶν ἔφθασε διὰ μέσου χροερῶν λειμῶνων εἰς μαγευτικόν τι δάσος τῆς πατρίδος του· αἱ ὑψίκομοι δρυὲς ἐφαίνοντο μεμαγευμένοι ἀπὸ τὸν γλυκὺν μορμυρισμὸν τῶν κάτωθι ρυακίων· διὰ τῶν πυκνῶν αἱμασσιῶν διέκρινε τὸ φλέγον μέλαν βλέμμα τῆς Σικελίδος του· καὶ τώρα... εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους ἀνακαλύπτει διὰ κισσοῦ περιελιγμένον μικρὸν οἰκίσκον· πετῶν ἀνέρχεται ἐπ' αὐτοῦ, ποῖον δὲ συναντᾷ ἐντός;... τὴν θεσπεσίαν ἐκείνην κόρην, ἣτις, μὲ τὸ μαγευτικώτερον μειδιάμα τῆς τῷ δίδει τὸ εὐῶδες ἐκεῖνο ἄνθος· αὐτὸς τὸ ἀρπάζει, ἡ δὲ καρδία του ἀνοίγεται καὶ τὸ κλείει ἐντός, ἵνα μὴ τὸ ἀφήσῃ πλέον νὰ ἐξέλθῃ... ἀλλ' ἐν τῇ ἐκστάσει του ἐκείνη τὸ ὄνειρον μεταβάλλεται. Ἀφῆνης φλόξ ἰσχυρὰ καὶ ἀποπνίγουσα διὰ τοῦ καπνοῦ τῆς τῷ καλύπτει τὴν εἰκόνα ἐκείνην... φωνάζει, διαμαρτύρεται, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπαντᾷ. Μόνον ὁ αἰώνιος τῶν ρυακίων ψιθυρὸς ἀκούεται διὰ τῶν πεδιάδων καὶ ἐρειπίων. Πίπτει! ἐξανίσταται πληγωμένος! ἀλλ' ἡ ὀπτασία πάντοτε φεύγει καὶ κράζει.

— Φελιστίτα!

Ἄλλ' ἡ σαρκαστικὴ ἠχώ ἀπαντᾷ:

— Φελιστίτα!

Ἐξἠκολουθεῖ τὸν δρόμον του, πηδᾷ χάνδακας καὶ πάντοτε προχωρεῖ, ὅτε τέλος μακρόθεν ἀκούει κλαυθμηρὰν καὶ ἀσθενῆ φωνὴν λέγουσαν:

— Χαῖρε, Φελιστίτα!

Καὶ ἐντός τῶν παραδοξοτέρων εἰκόνων παύει τὸ ὄνειρόν του καὶ ἐξυπνᾷ...

Η'

Τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Ἁγίου Πράου ἐκδρομὴν ἐκείνην, ἀνηγγέλετο περὶ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν κόμησσαν τοῦ Σελλαμάρε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀββᾶ Σκαλιόνε.

Μετὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἐπακολούθησαν [αὐτὴν γεῦμα ἢ κόμησσαν ἔγινεν ἀπρόσιτος καὶ ἀόρατος εἰς πάντας· οὔτε τὰς φίλας τῆς ἐδέχετο οὔτε τοὺς φίλους καὶ λατρευτάς τῆς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ

διοικητοῦ ἐξαιρουμένου· μόνον ὁ ἰατρός τῆς καὶ ὁ Σκαλιόνε εἶχον εἰσέτι ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον ἐν τῷ μεγάρῳ.

Ἡ γενικὴ ἀπάντησις, ἣν ἐνετείλαντο οἱ ὑπηρεταὶ ἦτο: «ἡ κυρία κόμησσα πολὺ λυπεῖται, ἀλλὰ δυστυχῶς κατακείται ὑπὸ πυρετοῦ, ὅστις τὴν προσέβαλεν ἕνεκα τῆς ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἐδάφους τοῦ δάσους τῶν Πορτοκαλλεῶν τοῦ Ἁγίου Πράου διαμονῆς τῆς.»

Παράδοξος πράγματι ἦτο ὁ πυρετὸς οὗτος διὰ τὸν γηραιὸν ἰατρόν τῆς, ὅστις ἔκπληκτος ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἔβλεπε τὴν πελατῖδά του προσβαλλομένην διαδοχικῶς ὑπὸ θερμῆς καὶ παγετοῦ· τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαγνώσῃ ὀριστικῶς τὴν ἀσθένειάν τῆς· εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις του ἡ ἀσθενὴς τῷ ἀπάντηα ξηρῶς: «Κρύωμα, φλόγωσις, ὑγρασία!» Ὁ κόμης, ὅστις οὐδέποτε ἔδειξε διὰ τὴν σύζυγόν του τὸ ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον, οὔτε τώρα ἔλαβε μεγαλειότερον· μόνον ὑπεγείρων τοὺς ὤμους ἔλεγεν ὅτι τὸν πυρετὸν αὐτὸν πάντοτε σχεδὸν παρετήρει εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι οὐδέποτε τὴν ἄφινεν οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα· οἱ δὲ ὑπηρεταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἡ καταληλλοτέρα εὐκαιρία ἵνα διασκεδάσῃ γελῶντες εἰς λογαριασμὸν τοῦ γέροντος σωματοῦ τῆς.

Ὁ μόνος, ὅστις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τι θετικόν, ἦτο ὁ ἀββᾶς· ἀλλὰ μήπως ἐμάντευέ τις ἂν ὅ,τι θὰ ἔλεγεν ὁ μυστηριώδης οὗτος ἄνθρωπος ἦτο ἀλήθεια ἢ ἀπλῆ εἰρωνεία;

Ἡμέραν τινα καταλαβὼν τὸν ἰατρόν γραφοντα συνταγὴν, τῷ ἀφῆρπασε ταύτην γελῶν, ἐνῶ συγχρόνως τῷ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς:

— Καλέ μου γιαντρέ, ἀέρα κοπανᾶς· ὁ πυρετὸς τῶν κυριῶν προέρχεται ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἐπομένως ἀνάγεται εἰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν, μ' ἐννόησες;

Ἡννοεῖ ἄρα γε ὁ καλὸς μας ἀββᾶς τὸν ἑαυτὸν τὸν ὡς τὸ μόνον φάρμακον κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην; Τὸ τοιοῦτον ἠδύνατό τις οὐχὶ ἐσφαλμένως νὰ ὑποθέσῃ, ἀναλογιζόμενος τὰ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα ὧν ἔχαιρε παρὰ τῇ κομήσῃ· διότι καθημερινῶς τὴν ἐπεσκέπτετο, μόλις δὲ ἀπεμακρύνετο καὶ τῇ ἐπήρχετο ὁ πυρετὸς σφοδρότερος ἢ πρότερον· ἔκλειεν ἔπειτα τὰς θύρας καὶ ἔσυρεν ἐπ' αὐτὰς τὰ ἐκ πολυτελοῦς ὑφάσματος παραπετάσματα, ἀποκλείουσα οὕτω, ὅπως καὶ τοὺς φίλους τῆς, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔμενε δὲ μέχρι βαθείας νυκτός, ὅτε μὲν ἐξηπλωμένη εἰς τὴν γωνίαν ἀσιατικῶ διβανίου, μὲ ἀπλανῆς τὸ ὄμμα, ὅτε δ' ἀνίστατο εἰφνιδίως καὶ πυρετωδῶς βηματίζουσα ἐλάμβανεν ἀντιπαρερχομένη ἐκ τῶν διαφόρων ἐπίπλων τὰ ἐπ' αὐτῶν πολυτίμα κομφοτεχνήματα, ἅτινα ἔθραυε μετ' ὀργῆς καὶ κατεπάτει ἄνευ λόγου.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὗρεν αὐτὴν ὁ ἀββᾶς εἰσελθὼν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν.

— Σεῖς εἶσθε ἀββᾶ; τῷ λέγει πρὶν ἢ οὗτος προφθάσει νὰ χαιρετίσῃ, ἐὰν δὲν ἔχετε τίποτε νεώτερον ἀπὸ χθές, τότε

καλά θὰ κάμετε νὰ μὲ ἀποχαιρετίσετε καὶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνην!

— Ἀλλά, κόμησσα, ἡσυχάσατε, τῆ ἀπήντησεν οὗτος, σήμερον σὰς φέρω τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους!

Ὁ ἀββάς πλησιάζας ἔστη ἐνώπιόν της, ἐν ᾧ συγχρόνως ἀνεμίζετο διὰ τοῦ πλατυγύρου πύλου του. Ἡ κόμησσα τότε ἔγερεθεῖσα μετὰ βιαίας χειρονομίας τὸν ἔρωτᾷ:

— Λοιπὸν! τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους! ἐμπρός! ὀμίλει.

— Ἀλλά, κυρία Τερεζίνα, σήμερα ἀνάπτете ἄν πυρτίτι!

— Τί κάμνω καὶ τί δὲν κάμνω, δὲν ἔχω νομίζω ἀνάγκην νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ σὰς· ἂν δὲν ἀπατώμαι ἤλθατε νὰ μοὶ εἴπητε τί γνωρίζετε! Λοιπὸν, ποία εἶναι; πῶς τὴν λέγουν; ποῦ κατοικεῖ; τὴν ἐπισκέπτεται; τὴν ἀγαπᾷ; τὸν ἀγαπᾷ ἐκείνη; ἐπανειδὸν ἀλλήλους; ἔχουν...;

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, κυρία κόμησσα, ν' ἀναπνεύσω ὀλίγον... μὲ συγχίζετε μὲ τόσας ἐρωτήσεις.

— Ἔστω, σιωπῶ καὶ σὲ ἀκούω! ἀπήντησεν ἐκείνη καταπραῦνθεῖσα ὀλίγον.

Καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ διβανίου τοὺς πόδας, οὓς ἐκάλυψε διὰ βαρυτίμου δέρματος ἐκ λέοντος, καὶ ἐξαπλώθη ἐπ' αὐτοῦ. Εἶχε τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς προσηλωμένον, ἔμενε δ' ἀκίνητος. Ἦτο οὕτω θελκτικωτάτη καὶ ἐν πλήρει μαγεῖα τῶν ἀπεριγράπτων θελγῆτρων της, διὰ τῶν λεπτοφυῶν της δακτύλων ἡνοιγε καὶ ἔκλειε σπασμοδικῶς τὸ ριπίδιον, κἀτωθεν δὲ τοῦ ἐν εἴδει σκήπτρου κεκυρωμένου χρυσοῦ κτενίου, ἡ μελανὴ ὡς μέταξά κόμη της ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων λευκὴν εἰς βοστρύχους. Ἡ λευκότης τῆς εὐγενοῦς της κατατομῆς ἀπήστραπτεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα τῶν μαλακῶν προσκεφαλαίων, διὰ τῶν ὁποίων ὑπεφαίνοντο αἱ θαυμάσιοι καμπύλαι τοῦ ἀγαλαματώδους σώματός της.

— Κατ' ἀρχάς, ἤρχισεν ὁ ἀββάς, ἐπορεύθη ἐν εἰς ἅγιον Πραον, ὅπου διαδοχικῶς ἐξήτασα τὸν ἡγούμενον καὶ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς περὶ τῆς νεάνιδος αὐτῆς· ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνωρίζε τι περὶ αὐτῆς...

— Κανείς, ἀνέκραξεν ἡ Τερεζίνα, καὶ μ' ὄλον τοῦτο καὶ ἐγώ, καὶ σεῖς ὁ ἴδιος τὴν εἶδατε, ἀφ' οὗ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου διὰ μέσου τῶν μοναχῶν μὲ παρετήρει καὶ ἐμειδία!

Ὁ ἀββάς ἤγειρε τοὺς ὤμους.

— Μοὶ ὀμιλεῖτε, κόμησσα, ὡς νὰ μὴ ἐγνωρίζετε τὸν λαὸν τῆς Σικελίας· ναὶ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ φοβοῦνται καὶ τὴν σκιάν των ἀκόμη· αἴφνης ἂν τοὺς ἐρωτήσης ἂν τὸ μεσημέρι ἔφαγον ψάρια τηγανητὰ καὶ μακαρόνια μὲ σάλτσα, ἀμέσως θὰ ὑποψιασθῶν διὰ τὴν ἐρώτησίν σας καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσουν ὅτι ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἔφαγον τοὺς ἤρσε, διότι καὶ τὰ δύο εἶναι ὀρεκτικά. Ἀπὸ κανένα μοναχὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψω τι· ὥστε ὁ ἕνας μοὶ ἐπροφασίζετο ὅτι προσήχετο καὶ ὁ ἄλλος ὅτι εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν

στιγμὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τί τὰ θέλετε, κυρία μου, εἶναι ἄρετὰ ἔξυπνοι αὐτοὶ οἱ καλόγηροι, γνωρίζετε δὲ ὅτι τὴν αὐτὴν κυριακὴν συνεσκέπτοντο εἰς ἀπόκρυφόν τι κελλίον μετὰ τοῦ Ρωμαίου, τοῦ ἐπιπλοποιοῦ σας καὶ τοῦ Σαλβατόρου Μέρλου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Μαρίας...

— Καλέ τί μὲ μέλλει διὰ τὴν Μαρίαν, τὸν Ρωμαῖον καὶ δι' ὄλο αὐτὸ τὸ σκυλόλογι; διὰ τὴν κόρην ἐνδιαφέρομαι... καὶ δι' ἐκείνον· ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους ποῦ μὲ ὑπεσχέθητε;...

Ἠγέρθη τότε ὁ ἀββάς καὶ πλησιάζας εὐλαδῶς μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἤρξατο λέγων:

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τῆ ἀδεία τοῦ πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου καρδινάλιου Μεσοήνης, διαμένω ἐν Βαδιάτσα πρὸς ἐξιλέωσιν μερικῶν ἁμαρτιῶν μου. Ἐκεῖ λοιπὸν...

— Ἀββά, διέκοψεν αὐτὸν αἴφνης ἡ κόμησσα ρίπτουσα πρὸς αὐτὸν ὄργιλον βλέμμα, βλέπω ὅτι αὐταὶ αἱ συνωμοσίαι καὶ αἱ Μαρταίαι σὰς γύρισαν τὸ κεφάλι!

Ὁ ἀββάς δὲν ἀπήντησε, γελῶν δὲ καὶ δι' ὕφους ὑπερηφάνου ἐξηκολούθησε:

— Καθ' ἐκάστην ἔρχεται ἕως ἔξω ἔφιππος ὁ λοχαγὸς καὶ ἐξετάζει παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν οἰκογένειαι μὲ ὠραίας κόρας... διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς αὐρῆς ὁ πιστός σας ὑπρέτης Σκαλιόνε θὰ φυλάγη εἰς τὸ μοναστήρι αὐτὸ καὶ βεβαίως πολὺ παραδόξον θὰ μοῦ φανῆ ἂν ὁ ἀφωσιωμένος οὗτος θεράπων δὲν κατορθώσῃ ἐντὸς δύο τουλάχιστον ἡμερῶν νὰ σὰς ἀναγγείλῃ τὰ ἀφορῶντα τὴν κόρην αὐτὴν.

Ἡ κόμησσα ἀκίνητος τὸν ἤκουεν· εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν νευρικῷ ἐρεθισμῷ· τὰ χεῖλη της ἐκινουῦντο σπασμοδικῶς, τὸ δὲ βλέμμα της ἀπέπνεε πῦρ ζηλοτυπίας καὶ ἐν ᾧ ἐκ διαλειμμάτων σαρκαστικῶς ἐμειδία, αἴφνης μεταβάλλει ὄψιν καὶ προσβλέπουσα εὐνοικῶς τὸν ἀββᾶν:

— Καλέ μου πνευματικέ, τῷ λέγει, εἶσθε βλέπω πολὺ ἐξυπνότερος ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζα. Ἀποτίσατε λοιπὸν τὰς ἁμαρτίας σας εἰς τὴν Βαδιάτσα, μὴ λησμονήσητε ὅμως νὰ δεηθῆτε καὶ δι' ὅσας μέλλετε νὰ πράξητε· ὅ,τι δὲ παρατηρήσετε καὶ μάθετε ἐκεῖ, νὰ ἔλθητε νὰ μοὶ τὰ εἰπῆτε καὶ τότε θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω ἀξιαγάπητος πνευματικὸς σας· ἐν τοσοῦτῳ χαῖρε, ἀββά μου.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἠγέρθη καὶ γελῶσα ἠφανίσθη ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τοῦ πλησίον δωματίου.

Ἐκπληκτος ἀπέμεινεν ὁ καλὸς γέρον ἰατρός, ὅτε κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐπεσκέφθη τὴν κόμησσαν· ὡς διὰ μαγείας, τὸν ἐνοχλητικὸν ἐκείνον καὶ ἀνεξήγητον πυρετὸν διεδέχθη ἀκράτητος εὐθυμία· ἐρωτότροπος, γοητευτικὴ καὶ μυροβόλος τὸν ὑπεδέχθη ἡ Τερεζίνα, ἐν ᾧ δὲ διὰ λεπτῆς εἰρωνείας προσεπάθει νὰ τῷ ἀποδείξῃ ὅτι πολὺ ἠπατήθη τὸ διαγνωστικόν του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσθενείαν της, ἀκράτητος καὶ πλήρης θελγῆτρων ἤρχισεν, κατὰ τὴν συνθήειάν της, διὰ παντὸς τρό-

που νὰ περιπαίξῃ τὰς φίλας της καὶ τὰ γείτονας της· καὶ ἐν γένει τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνα τόσον ὑπεροβικῶς ζωηρὰ καὶ μαγευτικῆ ἐφάνη εἰς τὸν ἰατρὸν της, ὥστε ὀλίγου δεῖν νὰ τῷ διεγείρῃ αἰσθήματα, ἅτινα ἀνεμυμήσκετο ὅτι ἠσθάνθη κατὰ τὴν πρὸ πολλοῦ δίσασαν νεότητά του.

Προήρχετο ἡ κατάστασις αὕτη ἐξ αἰφνιδίου ἀναβρασμοῦ τοῦ θερμοῦ αἵματός της, ὅπερ διέχεεν εἰς τὰς φλέβας της πυρετώδη ζωὴν, ἥς μόνη τροφή ἦτο ἡ ἐκδικησις—ἡ ἀπαραίτητος εἰς τὴν Σικελίαν ἐκδικησις—ἡ ἐσκόπει ἡ Τερεζίνα νὰ ἐξασκήσῃ ἐναντίον τοῦ προδότου τῆς καρδίας της καὶ τῆς ἐρωμένης του. Τὸν ὠνόμαζε προδότην, ἀλλὰ μήπως εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς καρδίας του; Τοῦτο ὅμως σκεπτομένη πάραυτα ἐξάνιστατο. Καὶ πῶς; ἀπώλεσεν ἄρα γε τὸ γόητρον ἐκείνον, δι' ὅπερ ἤξιον νὰ βλέπῃ ἔρποντα πρὸ τῶν ποδῶν της πάντα, εἰς ὃν ἤθελεν ἐπιδαψιλεύσῃ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον εὐνοίας! Μήπως δὲν ἦτο πλέον ἡ βασίλισσα τῆς ὠραιότητος ἐν Σικελίᾳ; Δὲν ἦτο πλέον τὸ βλέμμα της, ἡ ἐπίψασις τῆς χειρὸς της ἀξίον ἐνός βασιλείου; Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ξένος τοῦ βορρᾶ, πρὸς ὃν ἐπεδαψίλευσε τόσῃν εὐνοίαν προτιμήσασα αὐτὸν ἐξ ὄλων τῶν λατρευτῶν της, τολμᾷ νὰ περιφρονῇ τοιοῦτον βασιλικὸν δῶρον;

Ἄχ! ὅσον δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἡσυχάσῃ προτοῦ τὸν ἴδει συρόμενον πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ ἐκλιπαροῦντα τὸν οἰκτὸν της.

Ἡ νεάνις ὅμως ἐκείνη, ἥτις ἐτόλμησε νὰ περιπλέξῃ διὰ τοῦ τολμηροῦ ἔρωτός της, τοὺς σκοποὺς τῆς κομῆσσης τοῦ Σελλαμᾶρε!

Τὴν παρίστα εἰσέτι διὰ τῆς φαντασίας της μειδιῶσαν πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς μονῆς, ὡς ἡ νικήτρια τῆς ἐγκαταληφθείσης. Ναί, χαῖρε καὶ ἀγάλλου ἀναιδὲς γύναιον! περιμένε ὅμως καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμὴ, καθ' ἣν θὰ γευθῆς τὴν πικρίαν τῆς ἐκδικήσεως τῆς Τερεζίνας.

Ἡ εἰδησις τοῦ ἀββᾶ ὑπῆρξε βάλσαμος διὰ τὴν φλέγουσαν πληγὴν της, τῆ ἐπροξένησεν ἄγριόν τι θέλγητρον, ἀνέκφαστος δὲ καὶ πρωτοφανῆς χαρὰ ἐνέπλησε τὴν καρδίαν της· τοσοῦτον κηθύμει ἀναλογιζομένη τὴν ἐκδικησίαν της, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν ἀββᾶν καὶ εἶτα τὸν ἰατρὸν της.

Ἰπὸ τῶν σκέψεων τούτων βαυκαλιζομένη κατεκλίθη, ἐν ᾧ δὲ ἐπὶ τῶν λεπτῶν της χειλῶν ἐπλανᾶτο εἰρωνικὸν μειδίαμα, ἤκουε τὴν ἀσθενῆ παρήγορον φωνὴν τῆς καρδίας της κράζουσαν: Ἄ! ἔνε προδότα καὶ ἀναιδὲς κόρη, μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃτε πῶς ἐκδικεῖται Σικελίς κόμησσα!

[Ἔπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

ΤΟΜΟΙ

«Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ', Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης εὐλλα τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΘΩΜΑ ΒΑΙΔΕΥ ΑΛΔΡΙΧ

Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ

Ἀμερικανικὸν διήγημα.

Εἰθίσται νὰ λαλῶμεν εἰρωνικῶς περὶ τινος τῶν γυναικῶν κλίσεως πρὸς τὴν φλυαρίαν, ὡσεὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ὠραῖον φύλον. Αἱ ἰδίαι παρατηρήσεις μου μοὶ ἀπέδειξαν τὸ ἀντίθετον, στοιχηματίζω δὲ ὅτι ἐν τῇ λέσχῃ, ἣς εἰμὶ μέλος, ὁμιλοῦσι τόσον, ὅσον καὶ εἰς οἰκονομικὰ γυναικείαν ὁμήγουριν. Ὅταν βλέπητε ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Λέσχης μας τέσσαρας ἢ πέντε ματαιοσκόλους νέους ἀνεστραμμένους ἐπὶ τῶν θρονίων των, κρατοῦντας τὸ σιγάρον των, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ πλησιάζουσιν ἐνίοτε πέραν τῆς στρογγύλης τραπέζης, ἣτις εἶναι πάντοτε ὁ ἄξων τῶν ἀνθρωπίνων τούτων συναθροίσεων, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι σχολιάζουσι τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Τόμ ἢ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δικ ἢ τὸν ἀτυχὴ τοῦ Ἐρρίκου ἔρωτα διὰ τὴν δεῖνα ἢ τὴν τάδε· ἐκεῖ ἡ καλλονὴ τῆς ἐποχῆς διέρεται διὰ τῆς σμίλης τῶν ἀνηλεῶν χειρουργῶν· ἐκεῖ διονυχίζουσι τὰς ὠραίας λέξεις, ἐκεῖ ἀρχεται ἡ φήμη, ἐκεῖ τὰ πάντα συζητοῦνται καὶ κρίνονται, τούτέστι πάντα τὰ πρὸς τὴν ὁμάδα ἡμῶν σχετιζόμενα ζητήματα. Ἐν τῇ λέσχῃ λοιπὸν ἔμαθον τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως Βὰν Τούιλερ.

Ἡ ὑπόθεσις Βὰν Τούιλερ συνεχίθη εἰς ἄκρον τὴν Λέσχην ἡμῶν, καίπερ οὐδὲν τὸ ἀστεῖον εἶχε δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν ἥρωα. Ὁ Ράλφ Βὰν Τούιλερ εἶναι ἐκ τῶν ἀγρωχοτέρων καὶ εὐερεθιστοτέρων ὄντων. Κατάγεται ἀπ' εὐθείας γραμμῆς ἀπὸ τοῦ Βούτερ Βὰν Τούιλερ, τοῦ διασήμου Ὀλλανδοῦ διοικητοῦ τῆς Νέας Ἰόρκης, τοῦ Νέου Ἀμστελοδάμου, ὡς τότε τὴν ἀπεκάλουν. Οἱ πρόγονοί του διετέλεσαν πάντοτε δήμαρχοι, ἢ ναύαρχοι ἢ στρατηγοί, ἢ μήτηρ του δ' εἶναι ἡ κυρία Βανρενσελερ Βανζάντ Βὰν Τούιλερ, ἣς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον κεῖται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Οὐδσωνος. Ὁ Ράλφ εἶναι εἰκοσιπενταετῆς περιόπου, ἐκ γεννητῆς δὲ εὐγενῆς καὶ ἑκατομμυριούχος. Εἰς τὰς εὐνοίας ταύτας ἡ εὐμενὴς μοῖρα προσέθηκε πολυτιμότερον δῶρον· τῷ ἔδωκεν ἀγαθὴν ψυχὴν, τοιοῦτοτρόπως δὲ μὲ τὴν μετὰ γὰρ περιουσίαν τοῦ Βὰν Τούιλερ ἦτο, καὶ θὰ ἦναι ἀκόμη, ὅταν τὸ νέφος τοῦτο παρέλθῃ, τὸ ἀνθος τῆς Λέσχης μας.

Πρὸ ἐνός περιόπου ἔτους διεδόθη, ἂν δύναιτο νὰ ὀνομασθῇ διάδοσις πνοή τις, ἀκατάληπτος σχεδὸν, διελθοῦσα τὴν ἀλφειοῦσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ κατεῖχετο ὑπὸ τινος φροντίδος. Ὅπως συμβαίνει ἐξ ἔθους νὰ φέρωσιν ἅπαντες ἀπὸ κοινοῦ τὰ αὐτὰ ὑποδήματα ἢ τὸν αὐτὸν λαίμοδετον, οὕτως, ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγουμένης συμφωνίας, κατήνησεν ἔθος νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ Βὰν Τού-

ιλερ, ὡς περὶ ἀνθρώπου δυστυχοῦς. Ὅποια ὄμως ἦτο ἡ δυστυχία αὕτη, πῶς τῷ ἐπέηθε, διατί δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ ταύτης; Ταῦτα ἦσαν ἀντικείμενον ἀνεξάντλητων εἰκασίων. Εἰς οὐδενός ποτε τὸν νοῦν ἐπέηθεν ἡ σκέψις, ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ εὐρίσκετο εἰς χρηματικὰς δυσχερείας. Μὴ ἦτο ἐρωτευμένος; Τοῦτο ἐφαίνετο ἐπ' ἴσης ἀπίθανον διότι, ἂν ἦτο ἐρωτευμένος, ἅπαντες, ἦτοι ἑκατοντὰς ἴσως ἐξ ἐκείνων ἃς καλοῦσι πρῶτας οἰκογενείας, θὰ τὸ ἐγνώριζον αὐθωρεῖ. Ἀδιάφορον ὄμως, εἶχε τὰ συμπτώματα τοῦ γνωστοῦ τούτου νοσήματος. Ἐθεάτο φυλλομετρῶν, μετέωρον τὸν νοῦν ἔχων, τὰ περιοδικὰ καὶ τὰς ἐφημερίδας τοῦ ἀναγνωστηρίου, πλανώμενος ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς λέσχης ἐν πληρестаτῇ ἀγνοίᾳ τῶν πράξεών του, εἶτα ἐξερχόμενος χωρὶς δέκα λέξεις νὰ προφέρῃ. Καὶ ὁ μᾶλλον ἀδιάφορος ὀφθαλμὸς ἤθελεν ἐκπλαγῆ διὰ τὴν ἐπιγενομένην εἰς τὸν Βὰν Τούιλερ παραδοξὸν μεταβολὴν. Οἱ τρόποι τοῦ βίου του ἀπέμενον οἱ αὐτοὶ σχεδὸν ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ὄμως εἶχε μεταβληθῆ· συχνάκις τὸν εὕρισκον ἐν τῷ καπνιστηρίῳ τῆς λέσχης ἀποκεκοιμισμένον ἐπὶ τῆς καθέδρας του καὶ κρατοῦντα ἐφημερίδα. Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, ἂν μετεβαίνατε εἰς δύο ἢ τρεῖς συναναστροφὰς τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἦσθε βέβαιοι ὅτι ἠθέλατε συναντῆσαι τὸν Βὰν Τούιλερ εἰς ὄλας. Ἄλλὰ κατόπιν οὐδαμοῦ μετέβαινε.

Μετ' ὀλίγον νέαι ψιθυρισμοὶ διακριτικώτεροι τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἄγνωστον, ὅπως καὶ οἱ πρῶτοι, πόθεν προερχόμενοι, μᾶς ἐπεβεβαίωσαν ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ ἦτο ἐρωτευμένος.

Ποίας; Ὁ κατάλογος τῶν ἐν ὄρα γάμου νεανίδων κατεστρώθη καὶ ἐξητάσθη μετὰ προσοχῆς ὑπὸ ἐμπειρῶν ὑπέθεσαν ὅτι θὰ ἠγάπα νέαν τινὰ ἐκ τῶν γηραιότερων ὀνομάτων ἀξίων νὰ συνδεθῶσι μὲ τὸν Βὰν Τούιλερ, ἀλλ' εἰς οὐδὲν συμπέρασμα κατέληξαν. Ἐπειτα ἡ φωνὴ τῆς φήμης διεσάλπισεν ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ ἤρθετο μιᾶς ἠθοποιού. Πλεῖστα μέλη τῆς λέσχης κατελήφθησαν ἀποτόμως καὶ ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τὴν δραματικὴν τέχνην, κατ' οὐλαμοὺς δὲ ἀποτελουμένους ἐκ δύο ἢ τριῶν, εἰσέβαλον εἰς ἅπαντα τὰ θέατρα, ἀπὸ τοῦ Μελοδράματος μέχρι τῶν ὠδικῶν καφείων, χωρὶς οὐδὲν νὰ τοὺς θέσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἀποκρύφου ἔρωτος τοῦ Βὰν Τούιλερ. Ἐσπέραν τινὰ μόνον ὁ Δελανέϋ ἐνόμισεν, ὅτι εἶδε τὸν Βὰν Τούιλερ ἐν τινι κιγκλιδατῷ θεωρεῖν μικροῦ τινος θεάτρου τῆς ἀνω πόλεως, ἀλλὰ πιστεύω νὰ ἠπατήθη ἐξ ὁμοιότητός τινος. Ὁ Δελανέϋ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἦτο ὁ ἐνεργητικώτερος ὄλων εἰς τὰς ἐρεῦνας του. Δὲν συνεφέρθη οὐδέποτε καθ' ὅλοκληρίαν τὸν Βὰν Τούιλερ διότι τὸν ἐπώνομασε Φουσταναίαν· ὁ Δελανέϋ, βέβαιον εἶναι, ὅτι λατρεῖ τὴν γυναικείαν συντροφίαν.

Μ' ὄλα ταῦτα, τὸ περικαλύπτον σκότος τοὺς ὑποτιθεμένους ἔρωτας τοῦ Βὰν Τούιλερ μᾶς ἐβύθισεν εἰς παντοίας ἀλλοκότους εἰκασίας. Μήπως ἦτο κάμμία με-

λαγχροινὴ Μελοπομένη, τραγικῶς ὀπλισμένη μὲ ἐγχειρίδιον ἢ κάμμία ξανθὴ καὶ φιλόγελως θάλεια; Οὐδεὶς ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἅπαντες ἔλεγον ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ φρικώδους κατωφερείας. Μέχρι τότε ἤρχετο τοῦλάχιστον ἀρετὰ τακτικῶς εἰς τὴν Λέσχην. Αἴφνης ἔπαυσεν ἐρχόμενος. Οὐτε εἰς τὸν περίπατον ἐφαίνετο, οὐτε εἰς τὸ ἄλσος, οὐτε εἰς οὐδεμίαν τῶν οἰκιῶν, ἐν αἷς πρότερον ἐσύχναζεν. Ἐξ ἅπαντος θὰ εἶχεν ἀναχωρήσει, αὐτὸς, ὁ λαμπρότερος ἀστὴρ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας!

— Ποῦ εἶν' ὁ Βὰν Τούιλερ;

— Μήπως εἶδες τὸν Βὰν Τούιλερ;

— Τί ἔγινεν ὁ Βὰν Τούιλερ;

— Νομίζω, μᾶς εἶπεν ὁ Φραγκίσκος Λιβιγκστὼν, στενοτάτος καὶ ἀχώριστος τοῦ Βὰν Τούιλερ φίλος, νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ δυστυχὴς σὰς ἐπέηρε τὰ μυαλά.

— Πράγματι.

— Λοιπὸν, ἀνεχώρησε.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Τέτοιον καιρὸν;

— Ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα του.

— Τὸν Φεβρουάριον;

— Δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν πίστιν μου, φίλτατέ μοι Δελανέϋ, ἂν ὑπάρχη νόμος ἀπαγορεύων εἰς τὸν υἱὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα του κατὰ τὸν Φεβρουάριον, ἂν τοῦ ἔλθῃ ὄρεξις.

Τὸ πρᾶγμα ἔμεινεν ἕως ἐδῶ. Ὁ μόνος ἔμπιστος τοῦ Βὰν Τούιλερ ἦτο ὁ Λιβιγκστὼν, ὅστις καλλίστα ἐγνώριζε ποίας ἀτόπους ὑποθέσεις ἐκάμαμεν, ἀλλ' εἶτε διότι δὲν εἶχε τὴν ἀδελφάν, εἶτε διότι ἠὲ χαριστεῖτο νὰ παρατείνῃ τὴν ἀγωνίαν μας, δὲν εἶπε τίποτε. Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας διεδόθη, σπουδαίως ὄμως τὴν φορὰν ταύτην, ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ ἀνεχώρει εἰς Εὐρώπην. Περὶ τοὺς δώδεκα ἐκ τῶν μελῶν μετέβησαν ἵνα τὸν προπέμψωσι, κατὰ τὴν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο ἐπιβίβασίν του. Ἐπὶ τέλους κατὶ θετικὸν ἐγνώριζον περὶ αὐτοῦ! Ἦτο ἀληθὴς ἀνακούφισις.

Τοῦ Βὰν Τούιλερ ἀναχωρήσαντος, τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν ταχέως. Μὴ ὁ Λιβιγκστὼν ἐπὶ τέλους ἐβαρύνθη ν' ἀποκρύπτῃ τὸ μυστικόν; . . . Ἐσπέραν τινὰ διηγήθη τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Λέσχην, μὴ παραλιπὼν οὐδεμίαν λεπτομέρειαν.

Ὁ Βὰν Τούιλερ πράγματι εἶχε λάβῃ μέγιστον ἐνδιαφέρον, οὐχὶ διὰ τινὰ ἠθοποιόν, διότι ἡ δεσποινὴς Ὀλυμπία Ζαμπρίσκη δὲν ἦτο οὔτε τραγῳδός, οὔτε κωμῳδός, ἀλλὰ διὰ τινὰ σχοινοβάτιδα, ἣς ἡ ἐπικίνδυνος γενναιότης ἐξέπληξε τὴν Νέαν Ἰόρκην κατὰ τὸν προηγούμενον χειμῶνα, καίπερ ἡ παράστασις τῆς δὲν ἤρκεσε νὰ κρατήσῃ τὸν Δελανέϋ, καθ' ἣν ἡμέραν εἶχε παρακολουθήσει μέχρι τῆς ἀνω πόλεως τὰ ἔχνη τοῦ Βὰν Τούιλερ. Πῶς ἀνὴρ, οἷος ἐκεῖνος, ἐθέληθη ὑπὸ ταύτης, φαίνεται ἀπίστευτον, ἀλλὰ τὰ ἀπίστευτα πάντοτε πράγματα συμβαίνουσι. Πρὸς τοῦτοις, ἡ δεσποινὴς Ὀλυμπία δὲν ἦτο κόρη συνήθους ἵπποδρομίου, ἀλλ' ἀπτόητος ἀκροβάτις, ἣς αἱ κινήσεις εἶχον τοσαύτην χάριν, ὥστε καὶ τὰ αὐθαδέστατα

σκιρτήματά της διετήρουν τὴν εὐγένειαν. Ὅταν τις παρετήρει ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν θαυμασιάν ἰσχύν καὶ ἐπιδεξιότητά της, τῷ ἐφάνητο φυσικώτατον ὅτι ἐξετέλει τὰ ἀσύγγνωστα ἐκεῖνα πράγματα. Κατεῖχεν ἰδιαίτην τέχνην διὰ νὰ μεταβαίνει ἀνεπαίσθητως ἀπὸ τῆς μιᾶς στάσεως εἰς τὴν ἄλλην. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο ἔκτακτος μορφή, ἀφαιρεθεῖσα ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, ὅτε ἐξετέλει τὰς ἐπικινδυνωδαστάτας κινήσεις τῆς μετ' εὐστροφίας καταπληκτικῆς.

¶ Περιγράφω τὴν δεσποινίδα Ὀλυμπίαν, ὅσα ἐφάνη τῷ Βάν Τούιλερ κατὰ τὴν πρώτην φορὰν, καθ' ἣν εἰσῆλθε τυχαίως ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ εἴλκυε πλῆθος ἀπειρον. Δι' ἑμὲ ἦτο δεκαοκταετίας ἢ εἰκοσαετίας νέας, ἰσως μεγαλειέρας ἡλικίας, διότι ἡ πούδρα καὶ ἡ ἀπόστασις καθιστῶσι τὰς σχοινοβάτιδας ταύτας αἰωνίως νέας. Εὐστροφος, μὲ μυῶνας χαλυβδίνους, ἀρκούντως εὐειδής, καὶ ἰσχυροτάτης κράσεως. Ἄλλ' ὁ Βάν Τούιλερ εἶχεν ἐνθουσιασθῆ διὰ τὴν γυμναστικὴν τῆς.

— Ἄν εἶχα κόρην, ἔλεγε, δὲν θὰ τὴν ἔστειλλον εἰς παρθενωγαγεῖον, ἀλλ' εἰς γυμναστήριον. Αἱ Ἀμερικανίδες μας εἶναι λεπταὶ μέχρι γελοίου. Εἶναι κρῖνοι ὠχροί, χαριέντες, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν μαραινόνται. Νυμφεύεσθε μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ τί νυμφεύεσθε; μίαν γυναῖκα αἰωνίως κεφαλοπονοῦσαν.

Ὅτε ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ θεάτρου εἰς τὴν κατοικίαν του, τὴν πρώτην ἐκείνην ἑσπέραν, ἀλλόκοτος ἰδέα διήλθε τοῦ νοῦ τοῦ Βάν Τούιλερ· διελογίσθη ὅτι ἂν τις νεανίς, οἰαδῆποτε, ἐκ τῶν διακοσίων ἄς ἐγνώριζεν ἐκ καλῆς οἰκογενείας, εἶχε τοὺς μυῶνας τῆς σχοινοβάτιδος ἐκείνης, θὰ ἐνυμφεῖτο παραχρῆμα καὶ θὰ τὴν ἐλάτρευεν ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Τὴν ἐπομένην ἐπανῆλθεν ἵνα ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Ὀλυμπίαν.

— Ὀλυμπία Ζαμπρίσκη, ἐσυλλογίζετο, τί παράξενο ὄνομα! Τὸ Ὀλυμπία εἶναι γαλλικόν, τὸ Ζαμπρίσκη πολωνικόν, πολεμικὸν πιθανὸν ὄνομα. Τὸ ἀληθές ὄνομά της θὰ ἦναι Σάρρα Τζὼν ἢ κἀτι τι παραπλήσιον. Τί εἶδους νὰ ἦναι εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῆς; Θὰ ἦναι ἐνδεδυμένη ἄρα γε ὅπως καὶ εἰς τὸ θέατρον καὶ θὰ τρώγῃ μὲ πηδήματα;

Καὶ ὁ Βάν Τούιλερ ἐξηκολούθησεν εἰρωνικῶς καὶ ἀφελῶς διαλογιζόμενος τὸν οἰκιακὸν βίον τῆς Ὀλυμπίας, μέχρι τῆς ἐνάροξως τῆς παραστάσεως.

Ἦτο Παρασκευή. Τὴν ἐπομένην θὰ ἐδίδατο ἔκτακτος ἡμερησιά παράστασις, εἰς ἣν μετέβη, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐσπερινήν. Ἐπειτα ἐκ συνθηλαίας πλέον κατήντησε νὰ διέρχεται ἐκεῖθεν καθ' ἐκάστην, ἀκριβῶς παριστάμενος καθ' ὃν χρόνον εἶχε μέρος ἐκείνη. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ προγράμματος πολὺ ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερε. Δίαν ἐξεπλάγη ὅτε παρετήρησεν, ὅτι ἐπὶ δύο ἐβδομάδας εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν παραστάσεων τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας ἔλειψεν.

— Αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξακολουθῇ-

ση, ἐσκέφατο. Ἡ Ὀλυμπία—τὴν ἐκάλε ἁπλῶς Ὀλυμπίαν ὡς παλαιὰν γνωριμίαν—ἡ Ὀλυμπία εἶναι θεία, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Βάν, παιδί μου, πρόσεξε!

Ἐν τούτοις ἡ ἐνάτη καὶ ἡμίσεια τὸν εὑρίσκει καθ' ἐκάστην ἑσπέραν εἰς τὴν συνήθη θέσιν του ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἀκόμη. Αἱ ἔξεις ἡμῶν μᾶς κυριεύουσι κατ' ἀρχὰς τύσον ἡσύχως, ὥστε δὲν πιστεύομεν ὅτι παρασυρόμεθα· τὸ νῆμα εἶναι μετὰξινον καὶ ἐκ πτίλων, οἱ δρόμοι γοητευτικοί, καὶ κατόπιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὸ νῆμα καθίσταται βαρεῖα ἄλλοις καὶ ὁ δρόμος, τῆς κολάσεως.

Νέον στοιχεῖον εἰσῆλθε πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν εὐχαρίστησιν ἣν προῦξένησεν εἰς τὸν Βάν Τούιλερ τὰ ἀνδραγαθήματα τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας· ἐνωῶ τὸν ἀόριστον φόβον ὃν ἐδοκίμαζε, μήπως ἴδῃ ὀλισθαίνοντα τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον πόδα ἀπὸ τῆς φοβερᾶς αἰώρας ἢ μήπως τὸ λεπτόν σχοινίον, ὅπερ τὴν συνεκράτει, θραυσθῆ καὶ πέσῃ ἡ Ὀλυμπία, μὲ τὴν κεφαλὴν κατὰ πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ὕψους. Ἐνίστε, κατὰ τὸ διάστημα ἐναγωνίου στιγμῆς, τὴν ἐφρατᾶζετο αἰμοσταγῆ καὶ τὸ μειδίωμα διὰ παντός ἐσβεσμένον ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς! Ἐνίστε, ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἐκείνη ἐπέζητει τὸν θάνατον. Τοιοῦτος βίος δὲν θὰ ἦτο εἰς ἄκρον, τῆ ἀληθείας, σκληρός; Ἡ ἐσχάτη πενία μόνον θὰ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ὑψίστε Θεέ! ἂν ἡ μικρὰ λευκὴ χεὶρ τῆς ἠνοίγετο καθ' ἣν ὦραν ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ σχοινίου, θὰ συνετρίβετο!... Φρικώδης σκέψις ἦτις ἔκαμε τὸν Βάν Τούιλερ νὰ φρικῆ ὅλος. Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ παύσῃ πλέον μεταβαίνων ἐκεῖ, κατὰ τὰς ἀρχὰς δέ, ἢ εἰς τὸ θέατρον ἐκεῖνο τακτικὴ παρουσία του, δὲν τὸν εἶχεν ἀποτρέψῃ τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων του, οὔτε τῶν ἄλλων διασκεδάσεών του, ἀλλὰ τῶρα κατήντησε νὰ τὸν ἀνιᾶ πᾶσα ἄλλη τῆς ἐσπέρας ἐνασχόλησις, καὶ ἐβάδιζεν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνυπομῶνας καὶ ἀσκόπως μέχρις οὗ ἡ παράστασις ἀρχίσῃ. Μετὰ τὴν παράστασιν οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ μετέβαιναν, εἰ μὴ εἰς τὴν οἰκίαν του ἵνα κατακλιθῆ.

Τοιουτοτρόπως κατέλιπε ληθηθῶς ὄλας τὰς ἔξεις του, καὶ ἡ ἐξαφάνισις του ἀφῆκεν εὐρὺ στάδιον εἰς τὰς κακολογίας, περὶ ὧν προηγουμένως εἶπον. Δι' ὃ ἔκρινε καλὸν νὰ κρύπτηται ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ κιγκλιδωτοῦ ἐκείνου θεωρείου ἐν ᾧ ὁ Δελανεῦ ἐνόμισεν ὅτι τὸν παρετήρησεν ἡμέραν τινά.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE
Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois
 PRIX DES ABONNEMENTS:
Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.
 (Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).

ΕΚΕΙ!
 Ἐκεῖ, ὅπου ὅλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία καὶ τὰ Ἐπιστημονικά, καὶ τὰ Μυθιστορήματα τὰ Δράματα καὶ τὰ ποιήματα ὅλα, μὲ ὅλα τὰ Ἡμερολόγια καὶ τοὺς ἀπείρους Ἡμεροδελτοὺς καὶ Ἀτλαντάς, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐξαιρετικὴ γραφὴ ὅλη καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ χρεῖωδη τοῦ γραφεῖου καὶ τὰ μύρια πρωτοχρονιάτικα δῶρα, τὰς μὲ ἀπὸ τοὺς τιμὰς των, ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὸ ἀνομὴ τὸ μὲ ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἐπανορθωτικῶν τῆς κόμης φάρμακον τὸ περιζήτητον HEBB'S HAIR RESTORER λείπει ἀντὶ δρ. 7! ἐκεῖ ὅπου ἀδιακόπως συρρέει ὅλα καὶ ὅλα καὶ μὲ ὅλα τοὺς ἄγγελουδάκια, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον καὶ Χαρτοπωλεῖον Ῥίννης, ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀρ. 10, ἐκεῖ, πωλεῖται καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογοραῖο ἐκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,
 ἐκεῖ καὶ τὰ ἐξαιρετικῶς χρυσοδέτα
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
 τοῦ κ. Τσακκατιάνου, τὸ κάλλιστον τοῦτο δῶρον τὴν Ἀ' τοῦ ἔτους ἀντὶ δρ. 3.50, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν, ἐκεῖ καὶ τὸ περιζήτητον
ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
 τοῦ Ἀσωπίου μας, ὁ ἀνηρότατος αὐτὸς παπποῦλων τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, μὲ ὄλαις, πολλαῖς καὶ μεγάλας χάρας καὶ τῆ μικρῆ-μικρῆ μή του, ἦτις εἶνε διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. 4.50, δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 5 ἄδατον, καὶ φρ. 5.75 τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 6 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν χρυσοῦν, ἐκεῖ καὶ τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ
 μὲ ὅλη του τὴν λεπτὴν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πωλεῖται μὲν πανταχοῦ ἀντὶ δρ. 1.20, ἐκεῖ, μάλιστα ἐκεῖ μὲ ὅλη τὴν πολυζηλευμένη ὀμορφίαν του καὶ
τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας
 Κ' εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐξήντα καὶ προπληρωμή.

ἐκεῖ—ἀλλὰ καὶ ποῦ ἄλλου ἀπὸ ἐκεῖ—εὐρίσκειται οἱ μὲ τὴν καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι τῶν
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
 τῶν ὁποίων ἡ ἀπόκτησις εἶνε ἔργον μεγίστης ἀπολαύσεως· εἶνε ἀπόκτησις ὁλοκλήρου μυθιστορηματικῆς βιβλιοθήκης.
Λοιπὸν ὅλα καὶ ὅλοι μας ἐκεῖ, ἐκεῖ!

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
 Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφα κατὰλόγος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελουτέριλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποσπασθὲν ἀπὸ τῆς Μυθιστορηματικῆς Βιβλιοθήκης, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλοκλήρως ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων» συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁρασίης Ἀνθούμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσσώρευτα μυθιστορήματα.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ
 (Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)
 Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαναν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φυλλάδια καὶ κατ' ὅκω.
 Παρὰ τῷ ἴδιῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμασίος τονικὸς καὶ κορεπτικὸς ὄϊνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου καθὼς καὶ τοῦ Ἐυκαλύπτου ὁ περμητισμένος ἀπὸ πυρετικῆς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημιζόμενος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς σου ὄρι σκόμματα συγχαρητήριον ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἰατρῶν.